

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

„După ce a zis aceste vorbe, s-a întors și a văzut pe Isus stînd acolo în picioare, dar nu știa că este Isus”. Ioan 20,14.

Hristos a înviat

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorirea Domnului Isus pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (1 Cor. 4,10). Și ne aducem neconținut aminte de noaptea aceea cînd în Ghetsemani dinspre Cer spre Pămînt străluceau stele de sudoare și singe. Îl vedem pe Isus în genunchi strîgînd către Tatăl și ne pare rău că inimile noastre sînt oboseite și gata să adoarmă cu ucenicii. Simțim străfulgerarea unui sărut pornit dinspre Pămînt către Cer și vedem grădina plină de glasuri și pași. Ne amintim judecata; pămîntul strîngîndu-și spinii într-o coroană; auzim condamnarea; adierea vîntului aduce mireasmă de lemn proaspăt cioplit; ne învăluie miros de iarbă crudă strivită sub tălpi care urcă. Apoi foarte curînd auzim: „S-a sfîrșit!” Vedem mielul scăpat din mina preotului fugînd de la altar. Întîndem minile și Îl coborîm de pe cruce. Simțim inimile în piept ca niște morminte săpate în piatră. Isus Se odihnește: e Sabat. Zorile primei zile din săptă-

mină vin în privire amestecate cu uimire și teamă. Sigiliul e rupt. Piatra este dată la o parte. Mormîntul este gol. **HRIȘTOS A ÎNVIAT!** Goana glasului înpăimîntat răscolește praful așezat peste suflete. Veac după veac ecoul lui amplificat de mulțimile de piepturi în care s-a zămislit credința a ajuns pînă la noi. Și ni se întîmplă din nou în această primăvară că fiecare ramură de copac înflorită sau nu, poartă în trupul ei măcar un singur semn amintițor de cui și mină răstignită; că fiecare inimă de piatră e un mormînt gol; că fiecare zi e o ocazie de întoarcere la Viață și o reinnoire a speranței; că fiecare fir de iarbă strivit sub talpă geme îndurerat asemenea Celui urcînd sub cruce; că fiecare „purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorirea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (1 Cor. 4,10).

Ștefan Bratosin

*Iubiți frați și stimate surori,
Scumpi frați conlucrători,*

„Cei ce sînt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pămîntescă... nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și seceră“ (Gen. 5,24 ; 6,7).

Cu vocea domoală, avînd o încărcătură de durere și apăsare, de preocupare față de bunul mers al comunității și bisericii din care face parte, față de propria sa mîntuire, fratele care m-a vizitat se mișca vădit tulburat în fotoliul din biroul meu. Nu acuza pe nimeni, nu cerea intervenția organizației în vreo problemă personală, așa cum se întîmplă destul de des, ci făcea o analiză profundă, obiectivă a mersului spiritual al comunității sale. Ce trebuie făcut, se întrebă el, ca credincioși și pastor, toți să acționăm la unison în vederea unei reale însănătoșiri spirituale? După ce am discutat și ne-am rugat, ne-am despărțit... dar mult timp după aceea mi-a stăruit și încă îmi stăruie în minte imaginea sa și am mulțumit lui Dumnezeu pentru că El are bărbați și femei care trăiesc pentru prezentul și viitorul acestei biserici, pentru spiritualitatea ei. „Rîvna Casei Tale mă mîncîncă“ (Ps. 69,9), spunea în mod profetic psalmistul, și realitatea continuării împlinirii acestor gînduri în zilele noastre vine ca o certitudine a călăuzirii divine.

Rămîne însă un adevăr asupra căruia trebuie să chibzuim, și anume, nu pe unul ci pe toți trebuie să ne preocupe starea spirituală a comunităților, a familiilor noastre, a fiecăruia dintre noi. Pe birourile Conferințelor și pe cele ale Uniunii poposec din ce în ce mai multe dosare înclîcite. Familii destrămate, care după ani de vădită înstrăinare caută drumul revenirii în biserică, dar sînt prinse puternic în problemele destul de grele. Suflete răvășite care caută un liman. Altele care au nevoie de ajutor. „Numai eu“, spunea cineva într-o scrisoare, „știu ce are de făcut biserica. Numai mie mi-a descoperit Dumnezeu acest lucru și trebuie să țineți seama de cele spuse de mine“.

Mulți sînt stăpîniți de dorința de a da strălucire și grandoare casei de rugăciune și s-au angajat în cheltuieli destul de mari; și pe multe dintre ele amprenta înălțării de sine și mîndriei se vede imediat. În asemenea case ale înălțării de sine s-au așezat scaunele adormirii, în care să fim legănați spre încropire, în timp ce comunitatea are nevoie stringentă de cercetare de sine și pocăință. Mîndria, vorbirea de rău, cearta, gelozia, nemulțumirea, lipsa iubirii și uneori chiar imoralitatea sau necredincioșia față de cele ce sînt ale lui Dumnezeu sînt cauze pentru care binecuvîntarea divină nu se poate revărsa.

În tot acest context, unde se află pastorul, unde se află prezbiterul, comitetul comunității și cei chemați să conlucreze cu cerul la lucrarea pe care Evanghelia o are de făcut în viața noastră? Care este rolul, care este menirea lor?

Mă simt îndemnat să adresez un apel fraților mei, conlucrătorilor mei, un apel serios, și anume să transformăm pasiunea pentru grandios și impozant în materie de clădiri, în interesul pentru umil și sfințenie în experiența noastră creștină, pentru temeinicia credinței, și nădejzii noastre, pentru o armonioasă colaborare și pentru o îndeplinire cu sfințenie a lucrării chemării noastre. Mă cutremur în fața ușurinței cu care unii slujitori ai lui Dumnezeu părăsesc lucrarea chemării lor fugind „la Tars“, nesocotindu-și chemarea. Să mă ferească Dumnezeu să emit judecăți, ele sînt ale lui Dumnezeu. Dar nimeni nu ne poate opri să nu gîndim la aceste lucruri care au un cuvînt de spus în dreptul caracterului nostru. „Cei ce sînt ai lui Hristos“... s-au comportat și se comportă ca atare... „Cei care lucrează în cuvînt și învățătură (doctrină) ar trebui să fie oameni ai lui Dumnezeu, curați în inima și viața lor“ (3 T/241).

„Fiecare dintre noi aruncăm sămînța în ogrorul vieții noastre. Ceea ce semănăm aceea vom culege. Dacă semănăm neîncredere, invidie, gelozie, egoism, gînduri și simțăminte amare vom seceră amărăciune în propriile noastre suflete. Dacă dăm pe față bunătate, iubire, gînduri și simțăminte plăcute față de ceilalți, vom culege la rîndu-ne bunătate, iubire și simțăminte plăcute“ (5 T/30).

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine“ (Rom. 12,21).

Să nu rămînem nepăsători față de ceea ce este în jurul nostru, în comunitățile și familiile noastre, și nici să nu facem din noi etaloane ale neprihănirii. Dumnezeu nu conduce un om, ci o biserică, de aceea, spun și eu împreună cu apostolul Pavel:

„Căci n-am de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit“ (1 Cor. 2,2).

D. Popa

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție, format din: D. Popa, redactor-scf; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu; N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația:

București, str. Lăbîrint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65

Marea Adunare Națională, întrunită în prima sa sesiune a celei de a IX-a legislaturi a reales vineri 29 martie într-o însuflețitoare unanimitate pe Excelența sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Frontului Democrației și Unității Socialiste, în suprema funcție de Președinte al Republicii Socialiste România.

Forul legislativ al țării a implinit, astfel vrerea întregii națiuni, consacrand voința acesteia de a încredința și mai departe destinele patriei aceluia care a pus și pune mai presus de orice, binele și fericirea poporului, independența, suveranitatea și prosperitatea României, cauza păcii în lume.

În cuvântul său omagial rostit cu această ocazie, președintele Marii Adunări Naționale spunea :

„Marea Adunare Națională, consacrand voința neclintită a întregii națiuni, v-a reinvestit astăzi într-o desăvârșită unanimitate — pentru a patra oară — în suprema funcție de stat, de președinte al Republicii Socialiste România...”

„Reinvestirea dumneavoastră ca președinte al Republicii, constituie intruchiparea profunde recunoștințe față de pilduitoarea activitate a celui care, de peste cinci decenii și-a dedicat întreaga viață pentru triumful adevărului și dreptății progresului și prosperității întregii națiuni”.

Reales și reinvestit pentru a patra oară în funcția supremă de președinte al țării, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu a asigurat poporul român că va sluji cu credință patria, că va acționa cu fermitate pentru apărarea independenței, a suveranității și integrității țării, pentru bunăstarea și fericirea întregului popor. A fost reinvoit jurământul de respect și apă-

REALIGEREA EXCELENȚEI SALE Domnului NICOLAE CEAUȘESCU în funcția supremă de președinte al R. S. R.

rare a Constituției și legilor țării așa cum s-a demonstrat și în celelalte legislaturi, angajându-se a face totul pentru aplicarea consecventă a principiilor democrației pentru afirmarea în viața țării noastre a normelor eticii și echității socialiste.

În discursul solemn rostit cu prilejul realegerii, domnia sa spunea :

„De la această înaltă tribună, doresc să asigur întregul nostru popor că și în viitor voi face totul pentru a-mi îndeplini în cele mai bune condiții înalta răspundere încredințată, că nu am avut, nu am și nu voi avea țel mai înalt, decît slujirea intereselor poporului nostru, ale întregii națiuni”.

Preocupat de pacea și liniștea omenirii, președintele republicii sublinia : „Să facem totul ca generațiile viitoare să poată privi stelele... și să se bucure de ele. Ome-

nirea are nevoie de... conducători care doresc viața, care iubesc lumea, iubesc oamenii. În numele vieții și oamenilor, să facem totul pentru dezarmare, pentru pace”.

În această etapă istorică a țării noastre este nevoie de unitatea întregului nostru popor, de munca și iubirea noastră, pentru ca patria noastră să cunoască împlinirea aspirațiilor ei legitime de prosperitate, civilizație și pace.

Acum cînd o nouă etapă își înscrie realizările în cartea patriei, și noi credincioșii Culiului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România ne legăm a fi alături de țara întreagă punind cu nădejde umărul la edificarea bunăstării ei, contribuind astfel cu sirguintă la fericirea neamului nostru.

Comitetul Uniunii

Din viața bisericii

Conferințele pastorale din trim. I/1985

DIN CUPRINS :

- Hristos a inviat . . . c.1
- Conferințele pastorale din trim. I/1985 . . . 1
- Ecumenismul în lumina Bibliei 2
- Despre pocăință . . . 5
- Caracterul slujitorilor Evangheliei . . . 7
- Metodologia reformei sanitare 9
- Hristos, sfințirea noastră 11
- Sanctuarul și Sabatul 13
- Caracterul predicii (St. omil. II) 17
- De la Sabat la Duminică (VII) 20

La Conferințele pastorale pe trimestrul I al anului 1985 ținute la Timișoara, Bacău, București și Cluj, au participat pastorii și prezbiterii Cultului nostru, manifestînd un viu interes pentru temele puse în discuție. Referatele care au fost prezentate cu aceste ocazii au avut subiecte de mare importanță pentru viața socială și religioasă a Bisericii noastre. Referatul social a vorbit despre „Obiectivele fundamentale și liniile directoare ale dezvoltării economico-sociale a României pe perioada 1986—1990”, iar referatul teologic ne-a înfățișat „Ecumenismul în lumina Bibliei”.

Avîndu-se în vedere nevoia imperioasă de a ne spori eforturile pentru îndeplinirea obiectivelor fundamentale ale dezvoltării economico-sociale a patriei noastre în perioada 1986—1990, conducerea Bisericii a adus în atenție această problemă pe care, de fapt, oricare cetățean al țării este dator să o privească cu înalt simț de răspundere și preocupare cu interes și perseverență, cu atașament și receptivitate.

Dezbaterile care au avut loc pe marginea referatelor prezentate au

fost animate și angajante, luînd cuvîntul mai mulți vorbitori.

Fratele Tulbure Teodor, prezbiter al comunității Măderat, din jud. Arad, vorbea cu însuflețire despre planurile îndrăznețe cu mari perspective referitoare la dezvoltarea agriculturii, care prevăd să se smulgă pămîntului cantități tot mai mari de cereale și alte produse.

„Descarea de noi suprafețe, spunea vorbitorul, extinderea irigațiilor și a lucrărilor mecanizate, solosirea semințelor de bună calitate, sînt de natură să ducă la rezultate tot mai bune. Pămîntul își dă rodul pe măsura muncii, răsplătînd în mod cinstit pe lucrătorul harnic”.

Subliniînd faptul de a se acorda atenție tuturor ramurilor economiei naționale, fratele Engelhardt Adam, pastor al districtului Deva, din jud. Hunedoara, se referea la dezvoltarea intensivă a tuturor ramurilor industriale și ale agriculturii, precum și realizarea unei noi calități a muncii și a vieții. „Deoarece, spunea dînsul, pe primul plan se află dezvoltarea bazei energetice și de materii prime, trebuie să dăm mare

(continuare în cop. IV)

Ecumenismul în lumina Bibliei*

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,21).

Considerat de unii ca fiind cheia de rezolvare a multiplelor probleme ce frământă lumea religioasă și omenirea deopotrivă, privit de alții cu rezerve, „ECUMENISMUL” se impune astăzi atât ca organizație, „MIȘCAREA ECUMENICĂ MONDIALĂ”, cât și ca spirit în care ar trebui să fie privite și rezolvate complicatele probleme ale ființei umane și chiar incalculabilele probleme ale modernului Babel.

„ECUMENIC”, „ECUMENISM” — iată expresii care sînt binecunoscute astăzi în lumea întreagă și nu putem face altceva decît să constatăm faptul că ele au devenit deja parte integrantă a vocabularului religios.

Din punct de vedere etimologic, expresia „ECUMENIC” își are originea în cuvîntul grec OIKOUMENE, care tradus înseamnă „întreg pămîntul locuit”.

Deși expresia „ECUMENIC”, cu referire la unitatea și misiunea mondială a bisericii Domnului Isus Hristos, este, în general, larg întrebuintată astăzi, nu acesta este sensul tradițional al acestei expresii.

De aceea, pentru a avea o mai largă și mai cuprinzătoare înțelegere, să urmărim puțin istoria folosirii acestei expresii în decursul timpului și valorile exprimate de ea în diferite epoci.

Așa cum am amintit mai sus, expresia „ecumenic” își are originea în cuvîntul grecesc „oikoumené” și înseamnă „întreg pămîntul locuit”. În sensul acesta a fost folosit acest termen încă din secolul al V-lea în.Hr. de către Herodot, „părintele istoriei”, cum și de bărbați ca Aristotel și Demostene.

Alexandru cel Mare, prin realizarea imperiului său mondial, dă o nouă dimensiune expresiei „oikoumené”. Iar urmașii săi, Casandru, Seleuc, Lisimah și Ptolomeu, care au împărțit imperiul, erau adesea numiți „IMPĂRAȚII AI LUMII ÎNTREGI — OIKOUMENÉ”.

Astfel, putem spune că după Alexandru Macedon și din zilele de început ale Imperiului roman, expresia „ecumenic” capătă valoare de „imperiu mondial”. Cînd armatele romane au înfrînt pe Antioh al Siriei, solii care veneau din răsărit salutau pe romani atribuindu-le titlul de „domni ai oikoumené” (ai lumii întregi). Mai tirziu, împăratul de tristă faimă, Nero, a fost numit „SALVATORUL ȘI BINEFĂCĂTORUL OMENIRII ÎNTREGI” (OIKOUMENÉ).

În timpurile biblice expresia „oikoumené” era folosită pentru a denumi lumea care era cuprinsă în granițele civilizației greco-romane pentru a o deosebi de restul lumii, pe ai cărui locuitori aceștia îi numeau „barbari”.

Expresia aceasta se întâlnește de cincisprezece ori în Noul Testament. Astfel, în Matei 24,14: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită ÎN TOATĂ LUMEA”; în Apocalips 3,10: „te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste „lumea întreagă”. Evanghelistul Luca folosește de opt ori această expresie. În multe din ele evanghelistul se referă la „lumea romană”, așa cum redau unele traduceri textul din Luca 2,1 sau din Fapte 17,6 unde Pavel și Sila sînt acuzați că „răscolește lumea”, lucrînd împotriva Cezarului. În aceste cazuri, „oikoumené” era lumea întreagă, adică Imperiul Roman.

Cu trecerea timpului n-a fost un lucru greu acela de a lărgi aplicabilitatea expresiei „ecumenic”. De la denumirea Imperiului Roman, expresia a fost folosită pentru a denumi întreaga biserică.

Se pare că Origen (185—254) a fost acela care a aplicat expresia „oikoumené” la biserică, și anume la INTREAGA BISERICĂ. Pînă la el s-a mai folosit expresia „EKKLESIA TES OIKOUMENES”, „Biserica din lumea întreagă”, dar începînd cu el, s-a vorbit despre „OIKOUMENÉ TES EKKLESIAS”, adică acea parte a lumii unde Evanghelia s-a vestit și unde creștinismul era prezent, era răspîdit pe o anume arie geografică. Cu toate acestea, Origen, în realitate, n-a identificat „oikoumené” cu biserica. Vasile cel Mare (329—379) a fost acela care a făcut acest lucru.

Primele concilii ale bisericii sînt numite toate „concilii ecumenice”, pentru că au fost convocate de către împăratul a toată lumea (oikoumené). Ele reprezentau lumea — din punct de vedere geografic — și au fost recunoscute de întreaga biserică. Pentru prima dată, expresia de „conciliu ecumenic” a fost folosită în conciliul de la Constantinopol în anul 381, atunci cînd a fost descris Conciliul de la Nicea din 325 d.Hr.

Vorbînd despre „conciliile ecumenice”, Biserica Ortodoxă recunoaște ca fiind în adevăr ecumenice numai primele șapte concilii, în timp ce Biserica Romano-catolică a continuat să numească propriile ei concilii, concilii ecumenice. După socoteala Bisericii Romano-catolice, au fost pînă în prezent douăzeci și unu de concilii ecumenice, ultimul fiind Conciliul Vatican II. Biserica Reformată recunoaște patru concilii ecumenice, Biserica Ortodoxă Orientală numai trei, iar Nestorienii două. Biserica Unitariană și alte denumiri nu recunosc nici unul.

În acest fel, vedem cum a avut loc un transfer gradat al expresiei „oikoumené” din domeniul geografic și politic, la cel ecleziastic. Din ce în ce mai mult, expresia „oikoumené” a fost folosită pentru a denumi biserica în totalitatea ei.

Visser't Hoff, primul secretar general al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, identifică șapte însemnătăți ale expresiei „oikoumené”, în raport de dezvoltarea ei istorică:

1. Denumind întreaga lume locuită;
2. Denumind întregul Imperiu Roman;
3. Denumind întreaga biserică;
4. Ceea ce are o universală valabilitate ecleziastică;
5. Denumind activitatea misionară mondială a bisericii;
6. Denumind relațiile dintre biserici și problema unității bisericilor sau a creștinilor de diferite confesiuni;
7. Conștiința sau dorința după unitatea creștinilor.

Acestora Dr. B. B. Beach le adaugă pe cea de a opta, și anume: „un spirit deschis, nesectar, favorabil apropierii și dialogului în legăturile cu alți creștini și cu convingerile lor doctrinare”.

Ultimele patru valori de înțelegere a expresiei „oikoumené” sînt moderne și și-au făcut în mod treptat drum în vorbirea teologică și religioasă, începînd cam din mijlocul secolului al XIX-lea.

Problema unității creștine — sau ecumenism — este tot atît de veche ca și creștinismul. Deși ecumenismul, așa cum îl cunoaștem astăzi, este un fenomen al secolului al XX-lea, problema ecumenică — sub diferite denumiri — a făcut să sîngereze inima creștinismului chiar din primul secol al erei creștine. Așa cum se cunoaște, la început, biserica apostolică era caracterizată de apostolul dr. Luca fiind „o inimă și un suflet” (Fapte 4,32). Dar nu mult după primul secol, mîndria personală, discuțiile teologice, compromisurile, etc. au dus în cele din urmă la pierderea credinței apostolice, iar tabloul ideal al bisericii primare începe să se schimbe

* Subiectul teologic al Conferinței Pastorale din trim. 1/1985.

Paralele cu acțiunea nefastă a divizării, au fost și eforturi — de un fel sau altul — de a suda și menține unitatea bisericii. Astfel, am putea cita Consiliul de la Ierusalim (anul 49), primul consiliu care s-a străduit să mențină unitatea bisericii, subliniind că o biserică unită trebuie să fie universală și nu un corp de credincioși sectari, restrictivi sau provinciali, ci liberi de impedimente rasiale sau naționale. Odată cu trecerea timpului, corpul bisericii lui Hristos, pentru care El S-a rugat ca să fie „UNA”, s-a divizat din ce în ce mai mult.

Pe la anul 115, Ignatîu de Antiohia amintea deja în scrisorile sale de „schisma” existentă în biserică. În șase din epistolele sale adresate comunităților situate la est de Marea Egee, Ignatîu subliniază importanța rămînerii credincioșilor lângă sau de partea „episcopului”.

Irinea (130—208) din Lyon, în Asia Mică, este cunoscut pentru cele cinci cărți ale sale împotriva ereziei gnostice, docentiste, marcionite, etc. Și despărțirile s-au mărit, mai ales după ce creștinismul devine religie de stat și biserică îmbracă atît puterea civilă cît și religioasă, pînă cînd în 1054 are loc marea schismă din Vest și Est. În opoziție cu concepția Noului Testament cu privire la biserică, și anume CORPUS CHRISTI (trupul lui Hristos), odată cu mariajul dintre biserică și stat, unitatea OIKOUMENE se păstrează prin CORPUS CHRISTIANUM. În timpul Evului mediu, unitatea a fost clădită pe supunere, aceasta fiind singura virtute salvatoare. Cruciadele și inchiziția au fost sabia și cheia „unității”, cu rezultatele pe care le cunoaștem.

S-au făcut eforturi de conciliere, s-a pus pe picioare „mișcarea conciliară”, dar fără nici un rezultat.

Reformațiunea a dat o lovitură de grație ideii unui universal CORPUS CHRISTIANUM și ECUMENISMULUI PAPAL, dar nu și ideii de unitate creștină pe bază națională sau regională. Reformatorii au acceptat, în general, principiul CUIUS REGIO, EJUS RELIGIO, adică fiecare conducător avea dreptul să hotărască religia oficială din ținutul său. Aceasta era legată de teoria „dreptului sacru” al împăraților. Dezintegrîndu-se mediievalul CORPUS CHRISTIANUM, s-a deschis drumul pentru înlocuirea lui cu diferite denominațiuni.

Dar așa cum știm, fiecare forță cere o forță contrară. Divizarea este o provocare la unitate. Înainte și după Reformațiune, istoria bisericii abundă de eforturi și reuniuni menite să aducă reconcilierea și unitatea.

Conciliul din Lyon (1274) și în mod deosebit cel din Florența (1438—1439), Conciliul din Trent (1545—1563), bărbați ca Jan Amos Comenius (1592—1670), John Dury (1596—1680), Hugo Grotius (1583—1645) Daniel Jablonsky, un nepot al lui Comenius, și mulți alții au militat și au depus eforturi pentru realizarea unei unități.

Dar dacă ecumenismul modern este, așa cum am mai spus, copilul secolului al XX-lea, atunci secolul al XIX-lea a constituit perioada lui de gestație, cînd diferite forțe centrifuge s-au manifestat în acest timp, ducînd la încheierea unor forme concrete de organizare. În această perioadă, au loc o serie de întâlniri (conferințe) pe tema unității bisericii, iar trei dintre ele, spre sfîrșitul secolului al XIX-lea (Londra, 1878 și 1888 și New York, 1900) au folosit chiar expresia de ECUMENIC în titlul lor.

Dacă trebuie să fixăm o dată de început pentru mișcarea ecumenică modernă, atunci aceasta este 1910, cu ocazia Conferinței mondiale de la Edinburg, precedată de crearea de diferite organisme interconfesionale. Am putea spune că mișcarea ecumenică, așa cum s-a dezvoltat după Edinburg, este o mișcare de cercetare, de unitate, de reconciliere, de vindesare a rănilor provocate de dezbinare, prin dialog, întâlniri, cooperare și integrare. Am putea distinge următoarele forme de ecumenism:

1. ECUMENISM AL CREDINȚEI, care are ca scop reanalizarea și cercetarea Scripturilor;

2. ECUMENISM TEORETIC, care se ocupă cu definirea concepției de unitate în biserică;

3. ECUMENISM PRACTIC, ce se ocupă cu acțiuni concrete și eficiente în vederea realizării scopului propus;

4. ECUMENISM INTRACONFESIONAL — reuniuni ale unor grupări separate, aparținînd aceleiași tradiții: anglicani (1867); luterani (1868); metodisti (1881); catolici vechi (1889); congregaționaliști (1881) și baptiști (1905);

5. ECUMENISM INTERPROTESTANT — Societatea biblică britanică (1804); Societatea misiunilor din Paris (1882); Alianța evanghelică (1847) etc.;

6. ECUMENISM INTERRELIGIOS — Fraternitatea lui Abraam, Congresul religiilor unite;

7. ECUMENISM RELIGIOS NECREȘTIN (Pan-Islamic și Pan-Budist);

8. ECUMENISM NERELIGIOS (Jocurile Olimpice și Națiunile Unite).

Să reținem faptul că mișcările „Credință și Ordine”, „Creștinismul Practic” și, mai tîrziu, „Consiliul Internațional al Misiunilor” au fuzionat, iar comitetul provizoriu întrunit la Utrecht pune bazele Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Primul congres s-a ținut la Amsterdam în 1948, la care au participat 146 de biserici. Astăzi organizația cuprinde 300 de biserici din lumea întreagă.

Dar pentru că nu ne-am propus să vorbim despre „Istoria mișcării ecumenice”, să vedem care este esența ecumenismului, privită prin optica celor trei mari grupări ale creștinismului; protestanți, ortodocși și catolici. Iată cum definește aceștia esența ecumenismului:

PROTESTANȚII

— „Există o formă nevăzută a creștinismului care este mai presus de toate comunitățile creștine. Biserica este nevăzută. Forma sa, însă, este din nefericire pradă incoerenței datorită divizării. Trebuie să lăsăm biserică să reapară în adevărata ei lumină prin reunire. Se insistă asupra influenței protestanților asupra catolicilor.

— Realizarea în protestantism a lucrării ce n-a fost terminată de reformă.

ORTODOCȘII

— Biserica romană s-a detașat (îndepărat) datorită inovațiilor ei.

— Bisericile ieșite ca urmare a reformei s-au depărtat și mai mult;

— Unirea bisericilor creștine nu se poate face decît pe baza comuniunii și a egalității în drepturi, adică unirea bisericii catolice cu bisericile protestante în jurul bisericii ortodoxe;

CATOLICII

— La început, interdicții succesive de participare la conferințe ecumenice;

— 1935 — Cardinalul Gerlier patronează o săptămîină de rugăciune pentru unirea bisericilor;

— 1959 — Papa Ioan XXIII vorbește la Consiliul ecumenic, anunțînd Consiliul Vatican II;

— 1960 — Înființarea Secretariatului pentru unirea creștinilor;

— 1964 — Decretul asupra ecumenismului, care afirmă autoritatea Bisericii catolice, singura veritabilă; ecumenismul catolic nu poate avea în final alt rezultat decît întoarcerea tuturor la Biserica catolică.

În rugăciunea Sa de Mare Preot și Mijlocitor, Domnul Isus Hristos fundamenta principiul unității tuturor credincioșilor, atunci cînd spunea: „CĂ EI SA FIE UNA ÎN NOI”. Numai atunci se va putea realiza unitatea în spirit, obiective și doctrină.

De reținut faptul că în rugăciunea Sa, Domnul Hristos n-a spus ca „toate bisericile să fie una”, ci ca toți credincioșii, toți urmașii Săi să fie una... în El, în Tatăl, în Duhul Sfînt, deci în Dumnezeu.

Apostolul Pavel abordează concepția bisericii universale, înțelegînd-o ca o părtășie bazată pe harul divin primit prin credință. Confruntat cu controverse locale și cu divizări datorate unor poziții legaliste

reci sau atitudinilor radicale, marele apostol declară că este necesar să ajungem „la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4,13).

Apostolul Pavel înțelegea că unitatea creștinilor nu se poate baza pe legalism sau dezordine. Uniformitatea, dictatul, înmăltuirea regulilor și rânduieților nu vor avea niciodată darul de a păstra laolaltă biserica într-o adevărată unitate. Apostolul vedea această unitate ca izvorind numai din credință, din cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, unitate în Dumnezeu, care pornește din dragoste. Studiul cu interes a Sfințelor Scripturi produce acea copleșitoare credință și convingere, înrădăcinată adine în cunoașterea și identificarea cu Hristos. Continua studiere și cercetare a Cuvintului lui Dumnezeu constituie o permanentă necesitate care duce la unire, la creșterea în har și la separarea griului adevărului de pleava rătăcirii.

Cu ani în urmă, cineva (T. Tatlow, autor al unei istorii a ecumenismului) spunea pe bună dreptate că „atunci când vom ajunge să fim sfințiți prin adevăr, unitatea se va realiza ca ceva natural”. Iar episcopul M. Ramsay făcea cindva următoarea remarcă: „Noi trebuie să lucrăm și să ne rugăm pentru unitate în ADEVĂR ȘI SFINȚENIE... O mișcare ce-și concentrează întreaga concepție și activitate numai asupra unității, ca un concept izolat, poate duce lumea pe căi greșite”.

Atunci când Duhul lui Dumnezeu conduce, cei uniți în Hristos împărtășesc profund aceeași credință și nu numai o formă a ei. Această unire va fi atunci pe deplin organică și nu numai „organizatorică”. Duhul lui Dumnezeu produce fuziune spirituală și nicidecum confuzie.

Da, este un adevăr puternic faptul că Duhul Domnului cheamă pe oameni să iasă din Babilonul confuziei și să se alăture din convingere mișcării mondiale iluminate de solia lui Maleahi, care sub inspirația Duhului Sânt rostea profeția: „Înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată, El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți” (Mal. 4,5-6). Aceasta, într-o lucrare de reconciliere și pregătire activă în vederea împlinirii Planului de Mintuire și a istoriei păcatului.

Și un ultim gând... Care este poziția Bisericii A.Z.S. față de mișcarea ecumenică?

Noi simțem din toată inima de acord cu conducătorii Consiliului Mondial al Bisericilor atunci când declară că dezbinările continuate din sinul creștinismului sint o tragedie. De aceea, considerăm că este o atitudine lăudabilă aceea de a căuta să se îndepărteze aceste dezbinări și deosebiri, lucrând în acest fel la realizarea unității. Dar, în același timp, ne doim de eficiența metodelor folosite pentru atingerea acestui deziderat.

Considerăm că adevărata biserică a lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să se distingă, în primul rând și mai presus de orice, prin devoțiunea ei față de voința descoperită a lui Dumnezeu, așa cum o găsim în Sfințele Scripturi.

Este adevărat că noi, ca Biserică a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, avem o serie de puncte de credință asemănătoare celorlalte biserici creștine, dar nu trebuie să uităm faptul că nu aceste puncte de doctrină pe care le avem în comun cu ceilalți constituie rațiunea existenței noastre ca biserică profetică, ci celelalte puncte specifice, pe care avem datoria să le păstrăm. Avem o solie și un mandat divin pe care simțem datori să le aducem la îndeplinire nestingherii.

Neincadrarea noastră în mișcările ecumenice nu se datorește unui spirit sectar, sau lipsei spiritului de comuniune frățească, ci atitudinea noastră se bazează pe motive mult mai profunde și serioase. Această atitudine este dictată de rațiuni de ordin istoric, dogmatic, etico-social și profetic.

MOTIVE DE ORDIN ISTORIC.

Oricit ar părea unora de curios, Biserica adventă, în esența sa, este animată de la origine de un spirit ecumenist. Nu numai că solia sa are un caracter univer-

sal, propriu tuturor aceluia ce primesc adevărul Scripturii, dar și biserica are conștiința datoriei de a prezenta această solie „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții și oricărui norod” (Apoc. 14,6).

Din punct de vedere istoric, Biserica A.Z.S. își are originea în vastele mișcări internaționale și interconfesionale de la începutul secolului al XIX-lea, numite „mișcări advente”, care nutreau și propovăduiau adevărul biblic cu privire la revenirea Domnului Hristos. De aici, solia și mandatul Bisericii A.Z.S., de care vorbeam mai înainte, care sint bine definite în Apoc. 14,6-12 și care nu admit nici o restricție geografică sau eclesiastică. Aceasta ar fi contrar misiunii pe care Domnul Hristos a definit-o astfel: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor” (Mat. 24,14).

MOTIVE DE ORDIN DOGMATIC.

În timp ce pentru a face parte din Consiliul ecumenic este necesar să subșcrii la un crez minim, acceptat de toți, Biserica A.Z.S. consideră că unitatea credincioșilor trebuie să fie bazată pe comunitatea de credință și speranță ce rezidă în primirea integrală a adevărilor Bibliei.

Biserica A.Z.S. consideră că este de datoria celor credincioși a „păstra unirea Duhului prin legătura păcii” (Ef. 4,3). Aceasta este cuprinsă și în rugăciunea Domnului Hristos: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,21). Ceea ce constituie o problemă pentru Biserica A.Z.S. nu este problema unității în sine, ci felul unității urmărite și maniera, modalitatea de a se ajunge la ea.

În rugăciunea Domnului Isus nu se face referire la vre-o organizație bisericească, ca toți să se unească cu ea sau în jurul ei, ci la unitatea între urmași sau ucenicii Domnului Hristos și Domnul Hristos. Sau așa cum spunea apostolul Pavel: „Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” în Isus Hristos (Fil. 2,1-2).

Mijlocul prin care se poate realiza această comuniune spirituală între toți credincioșii este arătat în mod clar de Domnul Hristos, și anume păzirea „Cuvintului lui Dumnezeu” (Ioan 17,6). Iată baza sacră a adevăratei unități creștine. Și Domnul spunea categoric: „Sintește-i prin adevărul Tău; Cuvintul Tău este adevărul” (Ioan 17,17). „Dacă rămâneți în Cuvintul Meu, sinteți în adevăr ucenicii Mei. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8,31-32).

Această interpretare a rugăciunii Domnului Hristos explică suficient pentru ce Biserica adventă nu este satisfăcută numai cu o unitate organizatorică, care însă nu angajează nicidecum în mod direct pe membrii ei. Comuniunea frățească nu se poate realiza decât printr-o cunoaștere personală a Domnului Hristos, care implică în același timp o comuniune cu El, cu Domnul Hristos.

MOTIVE DE ORDIN ETICO-SOCIAL.

De la începuturile activității ei, Biserica A.Z.S. a fost și a rămas un partizan categoric al apărării principiului separării bisericii de stat, pe baza declarației Domnului Hristos, care a spus: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Mat. 22,21). Domnul ne este și din acest punct de vedere un exemplu desăvârșit. El n-a cedat niciodată insistențelor de a fi altceva decât ceea ce a fost și este, Fiul lui Dumnezeu și Mintuitorul nostru.

Istoria bisericii creștine constituie exemplul cel mai grăitor despre ceea ce înseamnă nerespectarea acestui principiu.

De aceea, în timp ce Consiliul Ecumenic al Bisericilor consideră că biserica are de jucat în mod direct un rol în problemele politice ale lumii, la nivel național și internațional, Biserica A.Z.S. consideră că, în viața și activitatea ei, nu trebuie să se ocupe de asemenea probleme.

MOTIVE DE ORDIN PROFETIC.

Motivul profetic sint acelea care explică cel mai bine atitudinea Bisericii A.Z.S. față de mișcarea ecumenică.

Istoria Evului mediu și, în general, istoria bisericii medievale, cu inchișiția și luptele ei fratricide, au făcut să singereze omenirea. Apocalips 13 conține cuvintele profetice cu referire la acest spirit de intoleranță și tiranie manifestat de această putere politico-religioasă.

Pentru viitor, mulți ar dori să transforme unitatea bisericii într-o putere politico-religioasă, folosind autoritatea, influența și finanțele ei pentru repetarea istoriei trecute, așa cum este prezentată în profetia biblică: „Dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară... Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu... Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina” (Apoc. 13,3,6-8).

Pentru aceste motive Biserica A.Z.S. consideră că nu poate fi membră a Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Aceasta nu înseamnă că nu sintem interesați în aceste activități. După 1968, Biserica A.Z.S. a fost

prezentă, prin observatorii ei, la lucrările diferitelor întâlniri naționale și internaționale ale mișcării ecumenice.

În 1973, Consiliul Mondial al Bisericilor a publicat broșura „So Much in Common” (atît de multe lucruri în comun), în care sint cuprinse o serie de materiale și luări bilaterale de poziție, ca urmare a unor discuții dintre conducerea Consiliului Mondial al Bisericilor și delegații ai Bisericii Advente.

În concluzie, putem spune că poziția Bisericii A.Z.S. de neaderare la mișcarea ecumenică este fundamentată pe principii scripturistice sănătoase, dar sintem pentru relații de bună colaborare, avînd ca temei adevărurile de neschimbat ale Sfințelor Scripturi, la care trebuie să adere și în jurul cărora trebuie să se sîringă toți cei ce se numesc creștini, după cuvîntul temeinic rostit de Domnul Hristos, care spune categoric:

„Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul” (Ioan 17,17).

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,21).

D. Popa

Cerința fundamentală, deși nu singura, arătată de Mîntuitorul celor care doresc să intre în Împărăția lui Dumnezeu, este aceea că ei trebuie să se pocăiască. Expresia grecească *metanoia* redă conceptul ebraic și aramaic care exprimă mai mult decît înțelesul grecesc de „schimbare a gîndurilor” și „regret”. Pentru gîndirea semitică, expresia sugerează întoarcerea unui om de la calea lui cea veche, pe care o recunoaște acum ca fiind greșită, și îndreptarea imediată în direcție opusă. Pocăința înseamnă deci:

1. O atitudine totală, categorică a unui om, care implică folosirea tuturor forțelor sale;

2. O acțiune religioasă, o întoarcere categorică și totală către Dumnezeu;

3. Ea, pocăința, nu este numai o întoarcere sau îndepărtare de la păcatele săvîrșite, ci implică o reorientare pentru viitor;

4. Ea înseamnă o convertire la adevăr sau cel puțin o nouă și profundă înțelegere a lui Dumnezeu și a voiei Sale sînte;

5. În cele din urmă, ea este un răspuns dat chemării harului lui Dumnezeu, prinderea și folosirea ocaziei de mîntuire oferită de El.

Scopul convertirii moral-religioase este Dumnezeu, dar chiar și în această strădanie de îndepărtare de tot ceea ce este păcat și găsirea drumului de întoarcere spre Dumnezeu, nu este greu de a apuca pe un drum greșit, de exemplu dacă cel în cauză pierde orientarea în ceea ce privește comportamentul față de cei din jur.

Pentru a contracara această primjdie, profetii din vechime au subliniat în mod deosebit necesitatea unei întoarceri lăuntrice de la păcat și, în același timp, o lăuntrică îndreptare spre Dumnezeu, mai de-

grabă decît îndeplinirea unor practici de penitență, cum ar fi postul, purtarea unei îmbrăcămînți adecvate penitenței sau plînsul, strigătul, bocetul.

Profetul Ioel în cap. 2,13 spune: „Sfîșiați-vă inimile și nu hainele”. Este adevărat că dovada exterioară a pocăinței trebuie să fie cursul normal al atitudinii minții, rațiunii. Aceasta pentru că postul plăcut Domnului înseamnă dezlegarea

Despre pocăință

lanțurilor răutății, a legăturilor de robie, eliberarea celor asupriți și ruperea oricărui jug (Is. 58,6). Pocăința trebuie să fie deci exprimată în tot comportamentul nostru și în mod deosebit în acțiunile noastre, în care se manifestă iubirea față de aproapele (Is. 31,6; 44,22; 55,6; Ier. 3,12; 5,1; 24,7; Plîngeri 3,40; 5,21; Ezech. 14,6; 18,21; Osea 3,5; 6,1; 14,2; Amos 4,6; Zah. 1,3; Mal. 3,7).

Lucrarea de predicare a lui Ioan Botezătorul era legată direct de chemarea profetică la pocăință. Scopul ei era producerea unei reforme morale în mijlocul națiunii iudaice. Pentru aceasta poporul, națiunea iudaică nu putea învocea descendența ei din Abraam, pentru că numai o reală pocăință putea să o scape de mînia judecării lui Dumnezeu și să devină o comunitate escatologică a

mintuirii (Luca 3,7-9). Botezul lui Ioan era un botez al pocăinței (Mat. 1,4), în care cel pocăit își recunoștea păcatul (Mat. 1,5) și era obligat moralmente să aducă roade vrednice de pocăință (Luca 3,8). În sfaturile date de Ioan aceluia ce-L ascultau, ascultători cu diferite preocupări (Luca 3,10-14), aceste roade ale pocăinței sint identificate ca fiind o credincioasă păstrare a Legii Morale a lui Dumnezeu și o atitudine de iubire și servire față de aproapele.

În ciuda asemănării exterioare, chemarea la pocăință adresată de Isus ascultătorilor Săi, a acestui Mesia către care îndrepta Ioan pe cei ce-l ascultau glasul în pustie, chemarea lui la pocăință avea o semnificație mult mai profundă. În ea, Isus combina porunca de a crede în Evanghelie, adică, în faptul că în lucrările Sale voința de mîntuire a lui Dumnezeu era în acțiune, la lucru, iar principiile Sale dumnezeiești puteau fi înțelese. Mîntuitorul a fost trimis și împunternicit să vestească oamenilor harul cel abundent al lui Dumnezeu, să le ierte păcatele și să răscumpe-re ce era pierdut (Mat. 2,10,17). Dispoziția lui Dumnezeu de a ierta, care nu fusese niciodată pînă atunci vestită în Ierusalim în forma aceasta, cum și faptul că ea era de fapt unica făgăduință pentru zilele din urmă, această dispoziție a lui Dumnezeu comporta o singură condiție, și anume pocăința.

Convertirea și o pocăință radicală erau, de asemenea, cerute celor din comunitatea eseniană de la Qumram. Cei care doreau să intre în această comunitate trebuiau să fie dispuși, gata să se convertescă în cadrul „Legămîntului lui Dumnezeu” (1 QSV, 22). Comunitatea în sine era „legămîntul” în care oamenii erau „convertiți la adevăr” (1 QSV 1,14), la „Legămîntul pocăinței” (Dam. XIX,16). O astfel de

convertire era înțeleasă a fi o întoarcere hotărâtă — religioasă și morală spre Dumnezeu, cu „toată inima și cu tot sufletul“ (1 QSV 1,17). Ritualurile ispășirii, spălările rituale nu erau capabile să realizeze acest lucru. „Ei nu puteau fi curățați decât atunci când se întorceau de la nelegiuirea lor“ (1 QSV 13,7). Desigur există deosebiri esențiale între cerințele convertirii eseniene, chiar dacă din punct de vedere al motivației erau escatologice, și pocăința cerută, predicată de Mîntuitorul. Iată câteva deosebiri:

a. Esenienilor li se cerea o întoarcere la legea lui Moise (Dam. XVI, 1 f; 1 QSV,8; 4,20; Ps. 37,1-2), și aceasta trebuia observată în puritatea ei originală, conform cu prescripțiile Torrei, prescripții cu privire la curățirea rituală și Sabat, aceasta „pentru a face ispășire pentru țară, pentru pămînt“ (1 QSV III,6; 1 QSV 1,3). Atitudinea lui Isus față de Lege era cu totul diferită.

b. Pentru esenieni, această convertire era posibilă numai în cadrul „Legămîntului lui Dumnezeu“, deci într-o comunitate restrînsă, separată de restul națiunii, de restul oamenilor, posibilă deci numai în comunitatea din Qumram, cu respectarea legilor ei stricte. Mîntuitorul nu a preconizat, nici nu a cerut o separare de ceilalți oameni și nici nu a restrîns posibilitatea pocăinței la o categorie de „oameni sfinți“. Mai mult El S-a adresat tuturor și în mod deosebit păcătoșilor și acestora care erau considerați și desconsiderați ca fiind „fără lege“.

c. În ciuda cerinței de a exista o dispoziție a sufletului spre convertire în comunitatea din Qumram convertirea consta de fapt în împlinirea unor obligații precise de curățire exterioară, de posedarea lucrurilor în comun și subordonare față de cei în poziții de conducere. Mîntuitorul nu a dat însă asemenea dispoziții sau prescripții de comportare exterioară, ci El a cerut de la toți o categorică ascultare de voința lui Dumnezeu, care în ultimă analiză constituie o mult mai profundă și o mai individuală cerință, decât împlinirea unor forme și cerințe rituale.

d. Din punct de vedere escatologic convertirea în înțelesul comunității din Qumram era de fapt o încercare de a determina pe Dumnezeu să înfăptuiască mîntuirea sau încheierea Planului de Mîntuire, pe cînd în concepția lui Isus și în învățăturile Lui era cuprins răspunsul plin de mulțumire al celui pocăit față de mîntuirea oferită în dar de Dumnezeu. Cu (prin) Isus Hristos, **metanoia** include credința în solia mîntuirii și devine expresia bucuriei și încrederii în lucrarea Sa de mîntuire.

Dragostea neîmurmurată a lui Dumnezeu, dispoziția Lui iubitoare de a ierta și darurile pe care El este gata să le dea celui ce se întoarce, atrag pe păcătosul pocăit către inima Sa iubitoare, tablou care este reprezentat foarte plastic de Mîntuitorul în cele trei parabole din

Luca 15, și în mod deosebit în parabola emoționantă a fiului risipitor. În același timp, însă, Mîntuitorul face clară problema naturii adevăratei pocăințe. Cel care se pocăiește recunoaște și regretă faptul că era „pierdut“. Se va observa în aceste parabole frecvența repetare a expresiei „pierdut“ (v.4.6.8-9. 13. 24.32). El își dă seama de situația sa deznădăjduită în relația sa cu Dumnezeu cel Atotputernic și Sfînt și de aici conștiența profunde sale nimicnicii și mărturisirea sinceră, totală a păcătoșeniei și vinovăției sale. El se supune necondiționat judecății lui Dumnezeu, fără a prezenta scuze sau a ridica pretenții în dreptul său, ci cu o deplină încredere în harul lui Dumnezeu.

În parabola din Luca 18,9 vameșul nu-și etalează înaintea lui Dumnezeu faptele sale bune, ci el se roagă numai ca Dumnezeu să fie milostiv față de el, păcătosul. În femeia care păcătuisese greu și care, la ospățul din casa lui Simon, îi spăla picioarele cu lacrimile sale de pocăință, Isus a recunoscut iubirea ei cea mare pentru Dumnezeu, prin care femeia aceasta păcătoasă fusese în mod complet transformată și a asigurat-o imediat de faptul că păcatele îi sînt iertate (Luca 7,36). Pentru că adevărata pocăință stimulează adesea pe cel păcătos la o dragoste vie, profundă și pentru că este vocația, chemarea lui Isus Hristos ca Mîntuitor aceea de a întoarce la Dumnezeu pe cei doborîți, El S-a făcut pe Sine prieten al vameșilor și păcătoșilor (Mat. 11,19) și nu a fugit de compania lor (Marcu 2,16). Cînd ei au fost convertiți, El S-a bucurat cu acea iubire pe care o are Dumnezeu atunci cînd cei pierduți sînt mîntuiți (Luca 5,7-10; Matei 18,13).

De aceea atitudinea rațiunii (a minții), care cel mai frecvent acționează împotriva pocăinței, este îndreptățirea de sine și aroganța. Isus în persoană a ilustrat la modul superlativ acest conflict prin parabola vameșului și fariseului (Luca 18,10-14). Fariseul, care cu emfază își etala faptele sale înaintea lui Dumnezeu „era orbit față de slăbiciunea și sărăcia spirituală. El nu avea nevoie de Dumnezeu și nici de mila Sa, și de aceea nu s-a bucurat de binecuvîntarea Lui (Luca 18,14). Față de unii ca aceștia, Isus a avut cuvinte categorice de reproș (Mat. 15,14; Luca 6,39; 23,16. 17. 19. 24. 26). O astfel de atitudine este de obicei însoțită de sfidare la adresa celorlalți, și fără îndoială că astfel de tipuri de oameni a avut Mîntuitorul în vedere, atunci cînd S-a adresat fiului mai mare din parabola fiului risipitor, cel care nu a vrut să ia parte la ospățul dat de tatăl său cu ocazia reîntoarcerii fratelui său mai mic (Luca 15,25), cum și lucrătorilor nemulțumiți din parabola celor chemați să lucreze în vie (Mat. 20,1-15). Mîntea unor asemenea oameni, închisă și strîmțată, nu este capabilă să gîndească și să înțeleagă generozitatea lui Dum-

nezeu, și, în judecățile lor pripite față de aproapele lor, pierd orice simțămînt al dragostei și trezesc mînia lui Dumnezeu. (Mat. 23). Împotriva unor astfel de Farisei și Saducheii și a tuturor celorlalți asemenea lor, Mîntuitorul spune categoric: „Vameșii și desfrîinatele vor merge înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu“ (Mat. 21,31; Luca 7,29). „Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția Cerurilor; nici voi nu intrați în ea și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre“ (Mat. 23,13).

Adevărata pocăință, pocăința care deschide celui ce o săvîrșește, Împărăția lui Dumnezeu nu este posibilă decât atunci cînd cel în cauză, păcătosul, își recunoaște starea sa și este conștient de faptul că este mic și neînsemnat, ca un copil înaintea lui Dumnezeu (Luca 18,3). Comparația făcută cu un copil se referă — la origine — nu la capacitatea umilă a minții unui copil (Marcu 10,15; Luca 18,17; Mat. 18,4), ci la faptul că în comparație cu un adult, cu un om matur el este mic. De asemenea face referire la simplitatea și sinceritatea unui copil și la încrederea deplină pe care el o are în tatăl său. Înaintea Sa noi sîntem totdeauna slujitori netrebnici (Luca 17,10); noi sîntem totdeauna datori față de El (Mat. 6,12). Dar atunci cînd ne dăm seama de lucrul acesta, în dreptul celor care trăiesc o astfel de experiență, se dă asigurarea că Dumnezeu înalță pe cel umil, fapt ce va fi valabil și pentru noi (Luca 14,11; 18,14; 1 Petru 5,6).

La originea acestei învățături stă convingerea Mîntuitorului că înaintea lui Dumnezeu orice om este un păcătos. Cînd I s-a adus la cunoștință faptul că Pilat a scădat în sînge pe galileenii care aduceau jertfe la Templu, El a spus celor de lângă El: „Credeți voi, că acești galileeni au fost mai păcătoși decît toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu, ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel“ (Luca 13,2-3).

Chemarea lui Isus la pocăință, determinată de starea noastră, poate fi înțeleasă numai dacă Isus consideră că toți aceia care îl ascultă au nevoie de pocăință. Cele ce găsim scrise despre cei 99 de oameni sfinți, care nu au nevoie de pocăință (Luca 15,7), demonstrează acest lucru. Noi nu putem înțelege această declarație ca fiind ironică, pentru că paralel cu Matei 18,11, despre cele 99 oi, citim că ele nu erau pierdute, în afara staulului. De fapt, expresia în legătură cu cei drepti trebuie să fie înțeleasă în legătură cu expresia „păcătos“. În ea Mîntuitorul S-a înfățișat pe Sine opiniei generale, sau S-a substituit opiniei generale cu privire la „drepti“. Mîntuitorul a învățat pe toți ucenicii Săi, fără excepție, să se roage „și ne iartă greșelile noastre“. Celor care acuzau pe femeia prinsă în adulter Isus le-a spus: „cel care este fără păcat să arunce primul cu piatra“ (Ioan 8,7).

Prin chemarea Sa la pocăință, Isus determina pe cei ce-L ascultau să ia o hotărâre imediată. Cei care au auzit chemarea rostită de buzele Sale erau prezenți acolo și au primit această chemare a harului lui Dumnezeu. Ea s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru cel care a auzit vocea lui Dumnezeu și a ascultat de ea, asemenea lui Zacheu, care, în mulțumirea inimii sale plină de iubire pentru Dumnezeu și pentru Cel trimis de El, a îngăduit să fie inspirat de către Mîntuitorul la o faptă nobilă (Luca 19,1-10). Dar vai de aceia care lasă nefolosită ocazia harului! Mîntuitorul a rostit cuvinte teribile la adresa orașelor galileene care au fost martore ale minunilor Sale (Luca 10,13-15). Cuvintele Mîntuitorului erau o avertizare profetică. Menționarea de către El a orașelor păgine ca Tir și Sidon, despre care spunea că dacă s-ar fi făcut în ele asemenea minuni, locuitorii lor s-ar fi îmbrăcat în sac și cenușă, este numai o figură de stil, care subliniază necesitatea și urgența pocăinței.

De fapt, ceea ce dorea Mîntuitorul nu era readucerea în prim plan a faptelor, practicilor de penitență, ci ca lucrarea de pocăință să aducă bucurie în inimă. În cele spuse despre Horazim, Betsaida și Capernaum, preocuparea Sa nu era atât de mult în legătură cu pocăința morală, cît cu acceptarea cu încredere a Trimisului lui Dumnezeu și care, desigur, trebuia să fie însoțită de o totală supunere față de Dumnezeu și față de voința Sa.

Parabola smochinului neroditor din Luca 13,6-9, legată de evanghelistul Luca cu chemarea serioasă a Mîntuitorului la pocăință, simbolizează perioada harului acordată națiunii iudaice, în vederea pocăinței. Vocea de avertizare este dramatizată de blestemul rostit la adresa smochinului (Luca 11,13-20). De fapt o unică acțiune profetică și simbolică a mîntuirii, în care condamnarea este totală și definitiv exprimată.

Chemarea la pocăință adresată de Isus, ca și toată învățătura și predicarea Sa au două laturi: solia Sa principală este solia lui Dumnezeu de bucurie și mîntuire. Dar cînd ea este respinsă, atunci judecata lui Dumnezeu urmează în dreptul celui pocăit.

„Impietrirea” inimii, ca o atitudine diametral opusă „convertirii” (Is. 6,9; Marcu 4,12; Ioan 12,40; Fapte 28,26), ridică probleme teologice destul de dificile. Avînd în vedere aceste texte, nu trebuie să uităm că:

a. Punctul de vedere este acela al istoriei răscurpărării, adică cu referire la poporul ales al lui Dumnezeu din vechiul legămînt, și hotărîrea lui cu privire la credința în trimisul escatologic al lui Dumnezeu;

b. Ocazia individuală de mîntuire nu este afectată în mod direct de decretul divin de constatare a „impietririi inimii” de către popor (Ioan 12,39-42);

c. Nu se spune nimic despre durată acestei atitudini de împietrire a inimii (Rom. 11,25-32);

d. În diferite moduri, în Evanghelii, este posibil să recunoaștem unele judecăți teologice ale evangheliștilor, sau învățătura ce stă la baza lor.

Isus Hristos cheamă în mod direct și categoric la o pocăință radicală și durabilă. Convertirea parțială nu se poate numi convertire; adevărata pocăință va fi urmarea logică a înțelegerii în mod just a adevărilor roșite de Isus. În parabola întoarcerii duhului necurat în casa părăsită (Luca 11,24-26), scopul Mîntuitorului a fost în mod clar acela de a da o avertizare explicită împotriva îndepărtării de la credință, a apostaziei. „Și starea de pe urmă a omului acelaia ajunge mai rea

decît cea dintîi” (Luca 11,26). Oamenii trebuie să slujească lui Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită (Mat. 6,24) și în acest fel, spiritul pocăinței să fie peste ei. Pentru aceasta, pocăința rămîne temelia susținătoare (deși nu centru) a atitudinii morale a unui creștin. Ucenicii au preluat și ei chemarea lui Isus la pocăință (Marcu 6,12). În relațiile lor unii cu ceilalți, ei trebuiau să dea pe față dispoziția lor de pocăință și iertare (Luca 17,3). Ca urmare a mandatului divin, încredințat lor de Domnul cel înălțat, „pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat” (Fapte 2,38), a devenit solia fundamentală a primei biserici creștine, „biserică apostolică”, după Ziua Cincizecimii.

Redacția

Pașina pastorului

CARACTERUL SLUJITORILOR EVANGHELIEI

„Predică Cuvîntul !”

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Isus Hristos, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Impărăția Sa: propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura” (2 Tim. 4,1-2).

Și aici există o mare primejdie. Există primejdia de a înlocui Cuvîntul lui Dumnezeu cu tradiții sau păreri omenești, sau de a-i diminua puterea prin felul defectuos în care este prezentat. Există primejdia de a prezenta Cuvîntul ca pe o teorie lipsită de viață și putere. Adesea se folosesc anecdote și întâmplări hazlii care provoacă risul, multă ilaritate.

Pe cînd mă aflam într-o comunitate, o soră m-a întrebat unde se mai găsește un frate pastor, care mai înainte lucra în acea comunitate. „Vai, ce pastor bun, spunea ea, cînd predica el rideam de ne prindeam cu minile de pîntece”. Personal îl cunoșteam și știam că este așa. Cit de trist! Un slujitor al Evangheliei care este chemat să predice pe Hristos Cel răstignit, chemat să conducă pe oameni la izvoarele vieții, spre a căpăta iertare de păcate, prin credința în Domnul Isus și moștenirea făgăduită de Dumnezeu tuturor celor ce-și sfîntesc viața, să prezinte totuși o solie care să determine pe ascultători să ridă pînă la oboseală.

Personal am asistat la o predică, dar care nu era predică, deoarece nu avea nici o solie de la Dumnezeu. S-au citit tot timpul niște întâmplări destul de comice, pentru care nici pentru sine nu ar trebui

cineva să-și piardă timpul. Un foc cu totul străin. Nimic despre Dumnezeu, despre planul Său față de noi oamenii ce avem atîta nevoie de o educație spre mîntuire. Imi este greu a încerca să descriu starea de spirit ce s-a creat în Casa aceea peste care se chema numele lui Dumnezeu, numele Aceluia care este de trei ori sînt. Nu mă îndoiesc că așa cum stă scris, îngerii lui Dumnezeu, au fost adînc întristați și plîngînd au părăsit locul acela.

Cît de necesar este deci ca pastorul să nu uite niciodată că el, oriunde s-ar găsi, este un trimis al lui Dumnezeu; un trimis imputernicit de Dumnezeu, spre a duce lumii, prin toată comportarea sa, solennă chemare a cerului. Prin predică, prin legăturile sale cu păstoriții săi, precum și cu toți oamenii, prin orice cuvînt pe care îl roștește, prin gesturi sau priviri, el trebuie să facă dovada că este un trimis al cerului. Văzîndu-l sau auzîndu-l vorbind, oamenii trebuie să capete convingerea că el are o strînsă legătură cu Acela care este cuvîntul inspirat:

Imi îngădui a insera aci, cîteva din mulțimea de sfaturi și avertismente, date de Dumnezeu prin Cuvîntul inspirat:

„Trimișii lui Hristos nu trebuie să se lase a fi prinși în conversații glumețe... Nechibzuința în asemenea lucruri este păcat”. „Slujitorul lui Hristos trebuie să fie un bărbat al rugăciunii și al evlaviei. El trebuie să fie bine dispus dar niciodată să nu fie aspru, brutal, glumeț sau fleac. A face glume este ocupația clovnului, dar este josnic pentru demnitatea celui care este

ales să stea între vii și morți, să fie port voca lui Dumnezeu către oameni”.

„Nimeni nu ar putea spune cât de mult se pierde printr-o predică care nu a fost sfințită de Duhul Sfânt... În timpul acesta de întunecime a păcatului, pentru a trezi sufletele, e nevoie de ceva mai mult decât de o învățătură uscată”. „Predicatorul nu trebuie să introducă în predica sa nimic care să provoace risul... Pastorul să facă un salt puternic spre cerul infinit, prin descrieri practice nu prin expuneri împodobite, care sînt plăcute simțurilor și care hrănesc închipuirea, dar care nu privesc experiențele și nevoile zilnice ale vieții. El se poate mîguli cu gândul să păstorească turma lui Dumnezeu printr-o elocvență fantastică. Ascultătorilor săi poate că le place să aud o expunere atît de plăcută a adevărului, așa cum niciodată nu au mai auzit. Dar urmîrind entuziasmul produs de asemenea expuneri împodobite, se va dovedi că și atunci cînd s-au explicat unele puncte ale adevărului, asemenea predici nu întăresc cituși de puțin pe ascultători pentru luptele zilnice ale credinței”.

„Firește, ascultătorii pot fi plini de admirație pentru elocvența pastorului, dar ei nu s-au apropiat mai mult de punctul de a lua hotărîrea cea bună. Ascultătorii vor vorbi despre predică ca despre o piesă de teatru, și despre vorbitor ca despre un artist”. „Cel ce învață pe alții, trebuie să roage pe Dumnezeu pentru prezența Duhului Sfînt, ca prin puterea Sa să poată prezenta pe Hristos ca singura speranță a omului păcătos. Podoabele oratorice, povestirile plăcute sau anecdotele necorespunzătoare nu pot convinge pe păcătos... Solia pe care trebuie s-o prezinte pastorul, trebuie să fie: „Căci Dumnezeu a iubit lumea atît de mult, încît a dat pe Fiul Său unul născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

„Eu am auzit pastori care vorbeau despre viața și învățăturile Domnului Isus ca despre ceva cu totul de rînd; ca și cînd ar istorisi întîmplările din viața vreunui mare om din lume. Ba se întîmplă chiar că, unii pastori vorbesc despre Domnul Isus ca despre un om obișnuit, ca și dinșii. Cînd aud că această chestiune atît de solemnă e tratată cu atîta ușurință, mă cuprînde o nespusă durere sufletească, căci știu că aceștia, deși sînt învățători ai adevărului, ei n-au avut niciodată o concepție înaltă despre Domnul Isus, și n-au făcut niciodată o deplină cunoștință cu El”.

„Predicatorului nu-i este îngăduit să se comporte, la amvon, ca un artist pe scenă, să ia poziții și să întrebuinteze expresii, pentru a face ca vorbirea să aibă efect. El nu este artist, ci învățător al adevărului.” „În slujba de pastor există bărbați, care în aparență au succes, prin aceea că acționează asupra minților prin influențe omenești.

Ei stăpînesc sentimentele după cum vor ei, așa încît fac pe ascultătorii lor să plîngă, și apoi după cîteva clipe să ridă”.

„Frați iubiți, voi vă serviți de cuvintele vieții; voi lucrați cu suflete, care sînt capabile de cea mai înaltă dezvoltare. Hristos cel crucificat, Hristos cel înviat, Hristos cel înălțat la cer, Hristos care vine iarăși — aceste adevăruri trebuie să umple inima pastorului și s-o umple de bucurie sfîntă atît de mult încît să poată vesti aceste adevăruri atît de solemne, ascultătorilor săi cu multă dragoste și adîncă seriozitate...”

„Voi care învățați poporul, preamăriți pe Isus și proslăviți-L prin predică, prin cîntare și prin rugăciune. Îndreptați toată puterea voastră în direcția de a întoarce sufletele confuze, răcite și pierdute către Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Înălțați pe Mintuitorul înviat, și spuneți la toți cei ce vor să audă: „Veniți la El, căci ne-a iubit, și S-a dat lui Dumnezeu pe Sine însuși, pentru voi, ca prinos și jertfă”.

O altă greșeală pe care o poate face un slujitor al Evangheliei este și aceea de a alege subiecte care nu sînt de absolută actualitate pentru timpul, locul și împrejurarea în care se găsește. Ap. Pavel dă un avertisment în privința aceasta cînd scrie: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvîșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mîinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică” (Evr. 6,1-2).

Slujitorul Evangheliei trebuie să știe că lucrarea la amvon nu este de a ține o conferință cu privire la niște fapte sau întîmplări obișnuite sau chiar ieșite din comun, petrecute undeva. Datoria pe care i-o incumbă chemarea sa este să dea pastoriților săi hrana spirituală, piinea și apa vieții de care sufletele au nevoie. El trebuie să dea avertismente pline de putere cu privire la primejdiile ce amenință biserica. El trebuie să predice pe Hristos cel răstignit ca singura nădejde a mîntuirii, a salvării de sub puterea păcatului și a morții. Cuvintele pe care el le adresează bisericii trebuie să fie însoțite de plînatatea puterii Duhului Sfînt, încît cei ce le vor asculta să fie treziți din starea de nepăsare și răceală, în care se pot găsi, și să poată zice: „...ce să facem?” (Faptele, 2,37 u.p.).

Cu alte cuvinte, solia trebuie să aibă în sine puterea Duhului Sfînt. Dar aceasta nu va fi cu puțință, decît numai dacă cel ce o prezintă prin cercetare, rugăciune stăruitoare, consacrare deplină și prin umilință a cerut-o cu stăruință. Pe genunchi, el trebuie să strige către Dumnezeu, cu lacrimi, zicînd: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău!” (Ioel 2,17) și „dă-mi putere

ca slujitor al Tău, să vestesc Cuvîntul Tău cu putere” (Fapte 4,29).

El trebuie să urmeze exemplul Domnului Isus care, în vederea lucrării ce o avea de adus la îndeplinire, în fiecare zi, Se scula din dimineață, Se retrăgea într-un loc liniștit, și Se ruga cu strigăte țari și cu lacrimi (Marcu 1,35). El trebuie să fie pătruns de solemnă răspundere ce apasă pe umerii lui, și anume de a lucra la zidirea templului spiritual al lui Dumnezeu alcătuit din pietre vii, și a cărui temelie și piatră din capul unghiului este Hristos. Și trebuie să fie cu grijă ce zidește, căci există primejdia, ca în loc de aur și pietre scumpe să zidească lemn, fin sau trestie, un material pe care focul lui Dumnezeu îl va mistui. Nu trebuie uitat, că, puterea necesară, e în solie și nu în cel ce o poartă.

De aceea, „Curățiți-vă cei ce purtați soliele Domnului” și fiți cu luare aminte la avertismentul pe care Domnul, prin serva Sa ni-l dă zicînd: „M-am uitat să văd umilirea sufletului, ce ar trebui să fie întotdeauna ca o haină cu care le sînt Eine predicatorilor Evangheliei, dar nu i-am văzut îmbrăcați cu ea. M-am uitat să văd dragostea adîncă pentru suflete, pe care Stăpînul a spus că trebuie să o aibă, dar pe care nu o au. Am căutat să aud rugăciunile aduse cu lacrimi și cu durere sufletească, din pricina lipsei de pocăință și de credință din propriile lor familii și din biserică, dar nu le-am auzit. Am căutat să aud apelurile făcute prin puferă Duhului Sfînt, dar nu le-am putut auzi. M-am uitat în jurul meu să văd pe purtătorii de poveri, care într-un timp ca acesta, ar trebui să strige și să plîngă, între tindă și altar: 'Doamne, cruță pe poporul Tău și nu da ocării moștenirea Ta', dar n-am auzit asemenea rugăciuni” (5/T/159). De aceea, tu slujitor al Evangheliei, predică Cuvîntul și luptă-te să fii o pildă pentru credincioși; în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”.

Dumnezeul îndurărilor, care locuiește într-o lumină de care nici un muritor nu se poate apropia, dar care a făgăduit că e aproape de fiecare dintre copiii Săi, și care a făgăduit slujitorilor Săi, chemați de El, că îi ține în mîna dreaptă, să ajute ca nici unul să nu fie găsit cu lipsuri, și toți, ca și ap. Pavel, la sfîrșitul luptei și al slujirii cu credincioșie, să poată zice: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul judecătorul cel drept” (2 Tim. 4,7-8). Iar din partea Domnului să poată auzi cuvintele „Vino, slujitor bun și credincios, și intră în bucuria Celui ce te-a chemat!”.

I. Iorga
pastor pensionar

„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrînări. Și ei fac lucrul acesta ca să capele o cunună care se poate vesteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji”. „Și cine luptă la jocuri, nu este incununat dacă nu s-a luptat după rânduială”. 1 Cor. 9,25; 2 Tim. 2,5.

Ca orice reformă, reforma sanitară are de-a face cu lucruri vechi și lucruri noi. Unele trebuie să părăsesc, îndreptate sau îmbunătățite iar altele încercate, adaptate și însușite în funcție de necesitate, posibilități și toleranță. Aceasta este o lucrare serioasă, hotărâtă și plină de răspundere de aceea, este bine de la început să știm ce vrem, de unde plecăm și unde dorim să ajungem, pentru ca după aceea să nu ne vedem constrânși să dăm înapoi sau să renunțăm, din lipsă de orientare. „Căci cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor ca să vadă dacă are cu ce să-l sfirșească? Pentru ca nu cumva după ce i-a pus temelii, să nu-l poată sfirși și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să ridă de el și să zică: omul acesta a început să zidească și n-a putut isprăvi”. Luca 14,28-30.

Dumnezeu a relevat nu numai obligațiile noastre ci și căile ca și modul cum putem să le îndeplinim. Legile vieții, având aceeași origine ca și legile morale și fiind tot atât de obligatorii ca și ele, beneficiază de același ajutor divin, după cum spune Zaharia: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu — zice Domnul oștirilor”. Zah. 4,6. Rămâne în sarcina noastră să vrem, să cerem și să apelăm la acest necesar izvor de înțelepciune și putere, Dumnezeu fiind totdeauna gata a-și împlini făgăduințele atunci când omul și-a făcut partea sa.

Studiind problematica reformei sanitare, în conținutul ei găsim nu numai țintele de atins, ci și factorii de care trebuie să se țină seama pentru o bună reușită, ca și metoda însușirii treptate a acestor principii. Să încercăm o succintă sistematizare a unora dintre ei, așa cum îi găsim în diferitele lucrări pe această temă, fiecare putând adăuga și alții, în funcție de sursa de documentare.

1. Înțelegerea și respectarea sensului exact al mărturiei. Pentru aceasta este absolut necesar să avem în vedere, odată cu mărturia, și împrejurările în care sau scopul pentru care au fost scrise. În acest sens, există mărturii cu caracter general, care privesc pe toți oamenii și pe care trebuie să le luăm în considerație totdeauna fără abatere sau toleranță, ca și mărturii individuale sau care privesc situații speciale și care nu-și găsesec totdeauna corespondent în viața de toate zilele. Nu este totul a adopta un anumit stil de viață sau anumite practici care să corespundă unor anumite paragrafe din Mărturia, luate izolat

sau smulse din contextul lor. Înlăturarea de asemenea paragrafe, poate duce la confuzii, la concluzii false, paradoxale sau chiar contradictorii. În studiul Bibliei cineva trebuie să descopere ceea ce cuvintele Scripturii erau destinate să însemneze pentru aceia cărora le erau adresate. După aceea, ce înseamnă ele astăzi pentru noi. Aceasta nu vrea să spună că, în mod obligatoriu, ceea ce un text al Scripturii însemna atunci este diferit de ceea ce el înseamnă în prezent. Dar împrejurările istorice se schimbă. Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt favorizați să aibă Spiritul Profetic care aplică solia Scripturii la timpul nostru. Comentând Predica de pe Munte, Ellen G. White încurajează folosirea acestei reguli în felul următor: „Să lăsăm imaginația noastră să se întoarcă la acea scenă ca și cum noi am sta cu ucenicii pe coasta muntelui, să pătrundem în gândurile și simțămintele care umpleau inimile lor. Înțelegind ce înseamnă cuvintele lui Isus pentru cei care le auzeau, noi putem discerne în ele o nouă vigoare și frumusețe și putem să culegem și pentru noi învățăturile lor cele mai adinci”. (Cuget. 7). În Exodul 35,3 citim: „Să n-aprinzi foc, în nici una din locuințele voastre”. Aplicarea fără discernămint a unei asemenea porunci, ar însemna că indiferent de climă, de regiune geografică sau împrejurări, casele de rugăciune sau casele credincioșilor să rămână neîncălzite, iar hrana să fie servită rece, indiferent de anotimp. Aceasta însă ar contraveni unor bune desfășurări a serviciilor divine și legilor de păstrare a sănătății. Ținând însă cont de împrejurările în care s-a dat acest sfat, că în pustiu mai dăunătoare era căldura excesivă decît frigul, ne dăm imediat seama că de fapt, textul acesta vrea să însemne cu totul altceva și anume, ceea ce tot Moise scrie în Exod 16, 23: „Domnul a poruncit așa: Mîine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fier și păstrați pînă a doua zi dimineața tot ce va rămînea!” Noi respectăm regula aceasta în Sabat, deși aprindem foc în casele noastre pentru alte nevoi decît gătitul mîncărilor. Această regulă trebuie aplicată și Spiritului Profetic ca de altfel oricărei lecturi. Multitudinea sfaturilor ce ne-au fost date în împrejurări atât de variate și cuprinzînd o arie atât de largă de aspecte, au drept scop tocmai să răspundă la cit mai multe întrebări și situații concrete. E. W. Hon, scrie: „Dacă reforma sanitară trebuie să-și ocupe locul ei în vestirea soliei ingerului al treilea, noi trebuie totuși să ne ferim de primejdia de a cădea în extreme, de primejdia de a avea doar o cunoștință parțială de primejdia de a folosi instrucțiunile scoase din contextul lor. Trebuie să învățăm cum să ne înfățișăm ca să fim primiți de Dumnezeu. Avem nevoie să dăm o imagine echilibrată, amintindu-ne totdeauna corelația dintre sănătate și solia Evangheliei.

METODOLOGIA reformei sanitare

Să fim cu luare aminte la toată învățătura dată”. (Chemare la slujire personală, p. 213 orig.).

În toate ocaziile nu trebuie să uităm principiul enunțat de Domnul Hristos: „Viața este mai mult decît hrana și trupul mai mult decît îmbrăcămintea” (Luca 12,23); iar apostolul Pavel zice: „Căci slova omoară, dar Duhul dă viață” (2 Cor. 3, 6). Aceasta ne arată, odată în plus, că sînt situații în care nici un sfat scris nu poate rezolva problema în cauză, ci numai Duhul lui Dumnezeu va dicta conștiinței noastre calea cea mai sigură pe care trebuie să o urmăm. Conformarea cu orice chip și cu orice risc, poate uneori să nu fie soluția cea mai de dorit pentru o situație dată. De aceea se cere un studiu cit mai aprofundat și multă rugăciune pentru a păstra o cit mai strînsă legătură cu Dumnezeu. Să facem ca această comunicare cu El să fie o permanentă în viața noastră pentru a ne feri de erori și interpretări greșite.

Făcînd astfel, nu lăsăm loc la nici un fel de extreme. Sinceritatea, dublată de o bună instruire, de vederi largi și cuprinzătoare, ne vor feri de exagerări sau de respingerea apriori a unor sfaturi, ca și de suferințe inutile.

2. Mîntuirea numai prin Domnul Hristos.

„Principiul că omul se poate mîntui prin propriile sale fapte stătea la baza oricărei religii păgîne... Satana inspirase acest principiu. Oriunde se păstrează acest principiu, oamenii nu mai au nici o piedică în fața păcatului. (H. L. L. p. 29). Și astăzi, cele mai multe rătăcirii, vin tot din exagerarea într-un sens sau altul a acestui principiu. Negarea rolului faptelor, ca și exagerarea lui, duc la indiferență sau fanaticism și pun în umbră princi-

piul dumnezeiesc al îndreptării prin credință în jertfa Domnului Isus Hristos.

Condițiile mîntuirii nu s-au schimbat niciodată și nici nu se pot schimba. „În nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”. Fapte 4,12.

În vechime, pentru ca oamenii să poată înțelege Planul de Mîntuire, Dumnezeu a instituit sistemul ceremonial al jertfelor. Cînd omul păcătua, aducea la preot un animal, la templu, își punea mîinile pe capul lui și își mărturisea păcatul; apoi lua cuțitul și cu propria-i mîină, îl înjunghia.

Atunci preotul avea prilejul să-i explice păcătosului marea lucrare a lui Dumnezeu de a salva pe om printr-un intermediar care să moară în locul său. Și pentru păcatul său murea un animal, dar acesta era doar un simbol al „Mielului lui Dumnezeu Care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29) care avea să vină. Păcătosul devenea conștient de marile implicații pe care la aducea păcatul său și părea templul cu regretul de a fi păcătuț și cu hotărîrea de a nu se mai repeta aceasta în viața sa. Astfel sistemul jertfelor, devenea un mijloc de împuținare a păcatului, o demonstrație a iubirii divine care a găsit o soluție pentru păcat și în mod necesar, numărul jertfelor trebuia să scadă în timp.

Îndată ce scopul urmărit de Dumnezeu, a fost denaturat, cînd jertfele de animale i s-a atribuit puterea iertătoare și privirea a fost abătută de la adevăratul Miel, întregul sistem s-a transformat într-o formalitate care lăsa libertatea omului de a păcătuți, ducînd implicit la sporierea numărului animalelor sacrificate pe măsură ce păcatele se înmulțeau. Lucrarea profeților a avut în vedere, tocmai lucrul acesta, de a chema pe oameni la pocăință și credință în împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sînt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimile vițelilor; nu-Mi place singele taurilor, oilor și țapilor. Cînd veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mincare ne folositoare, căci Mi-e scirbă de tîmie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sîrbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sîrbătorea! urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi”. Is. 1,11-14. Prin urmare, nelegiuirea face fără efect păzirea Sabatului, aducerea oricărei jertfe ca și orice manifestare exterioară a credinței. Păstrarea reformei sanitare, fără a avea în același timp în vedere restul principiilor de credință, fără un caracter născut din nou prin Cuvîntul lui Dumnezeu, este lipsită de valoare. Ea ar putea ajuta doar la menținerea unei sănătăți mai bune, dar aceasta nu este totul. „Dacă numai pentru viața

aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sîntem cei mai nenorociți dintre oameni” — zice apostolul Pavel în 1 Cor. 15,19. Reforma sanitară este doar o parte din ceea ce ne cere Dumnezeu; prin ascultare de principiile ei nu facem o favoare lui Dumnezeu și nici nu ne înălțăm deasupra altora, ci ne achităm de o datorie, pentru a primi o binecuvîntare. Este dovada unei convertirii lăuntrice, a unei credințe care să-lăsluiește în inimă. Ea trebuie privită în același timp, ca o dovadă a bunătații și iubirii dumnezeiești și trebuie tratată ca atare.

3. Reformă numai în cadrul Bisericii.

Reforma sanitară, este solia Bisericii Advente, parte integrantă din întreita solie îngerească. Efectele ei în viața credinciosului, sînt asemănătoare cu ale întregului adevăr prezent. Un progres spiritual real nu poate fi realizat decît atunci cînd adevărul este aplicat integral și de aceea o reformă adevărată nu poate fi realizată decît înăuntrul Bisericii și nu în afara ei. Faptul acesta trebuie subliniat din mai multe motive. Iată cîteva din ele:

— Nevoia unității. Una din dornțele Domnului amintite în rugăciunea Sa a fost și aceasta: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie Una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Ioan 17,21. Unitatea Bisericii este deci caracteristică, criteriul de identificare al adevăratei Biserici a Domnului Hristos. „Evanghelia, trebuie să aducă neamul omeneșc păcatos la armonie”. D. H. p. 179 par. 327. „Unirea dintre membrii comunității este dovada convingătoare că Dumnezeu a trimis în lume pe Isus ca Mîntuitor al ei. Acesta este un argument pe care cei din lume nu-l pot contrazice. De aceea Satana se străduiește neîncetat să împiedice înlăuntrul acestei uniri și armonii, pentru ca necredincioșii, văzînd îndărătnicia, dezbinarea și cearta dintre preținșii creștini, să se dezguste de credință și să se învîrtoseze în nepocăința lor. Dumnezeu este dezonorat de către aceia care mărturisesc adevărul, dar care în același timp sînt în ceartă și vrămășie unii cu alții. Satana este marele pîrîitor al fraților și toți cei ce participă la această lucrare sînt angajați în serviciul lui”. (Tez. Mărt. vol. II, p. 185).

„Satana va năzcoci orice lucru posibil ca să despartă pe aceia pe care Dumnezeu voiește să-i facă una. Dar nu trebuie să ne lăsăm a fi duși în rătăcire prin unelțirile lui. Dacă lucrarea misionară medicală va fi dusă înainte ca o parte a Evangheliei, lumea va vedea binele ce se săvîrșește; oamenii se vor convinge de sinceritatea cu care se face această lucrare și o vor sprijini. Ne apropiem de sfîrșitul istoriei acestui pămînt și Dumnezeu cheamă pe toți să ridice stindardul care poartă inscripția 'Aici sînt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus'. El somează

pe poporul Său să lucreze în armonie deplină. El invită pe cei ce iau parte la lucrarea noastră medicală, să se unească cu predicatorii”. (idem 363). Deci, a folosi reforma sanitară, ca motiv de despărțire a membrilor între ei sau de Biserică, înseamnă a pune în slujba lui Satana, una din binecuvîntările cerului.

Biserica lui Dumnezeu este unică. A fi Biserica lui Dumnezeu, nu este o chestiune de interpretare sau de pretenție personală. O astfel de pretenție ridică și multe alte biserici, despre care Biblia afirmă că fac parte din Babilon. Biserica lui Dumnezeu, într-o anumită perioadă istorică, este aceea pe care El o cheamă la existență, căreia îi încredințează adevărurile sacre și autoritatea spirituală. Ea se naște la un anumit timp profetic, și rămîne Biserica Sa atît timp cît El o recunoaște. Numai Dumnezeu este Cel care decide în această privință, iar oamenii nu trebuie să o disprețuiească. Într-o anumită epocă, Dumnezeu nu poate avea biserici paralele. Dacă greșete, o îndreaptă, dacă se împotrivesc sfatului, o muștră, o pedepsește, o ajută iar la nevoie, îi „mută sfeșnicul”, nu înainte de a-i comunica, de a o avertiza, și de a stărui pe lingă ea pentru pocăință. „Dumnezeu are un popor deosebit, o singură Comunitate pe pămînt, alta nu există, care este superioară tuturor celorlalte în vestirea adevărului lămurit și restaurarea Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu are soli rînduiți de El — bărbați pe care El îi conduce, care au suportat arșița și povara zilei, care conlucrează cu uneltele omenești pentru propășirea Împărăției lui Hristos în lumea noastră. Orice suflet să se unească cu acești soli alesi și să fie găsiți printre aceia care posedă răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus”. (idem, p. 252).

Să luăm de pildă, poporul Israel. În vechime, Dumnezeu l-a ales să fie poporul Său. „Eu v-am pus de o parte dintre popoare, ca să fiți ai Mei”. (Lev. 20,26). În milenara lor existență, au fost numeroase situațiile în care acest popor s-a dovedit neascultător. La scurt timp după ieșirea din Egipt și de la data cînd le vorbise Dumnezeu pe munte, din mijlocul focului, și-au făcut un vitel de aur și s-au închinat înaintea lui după obiceiul idolatriilor egipteni. În repetate rînduri au cîrțit, s-au răzvrătit, au complotat uciderea lui Moise, au pierit cu miile ucii de epidemii, mușcați de șerpi veninoși, mistuiți de focul Domnului, îngropați de vii sau ucii de sabie. Timp de 40 de ani au străbătut pustul, pînă ce o generație de oameni maturi, aveau să piară din pricina păcatelor lor. Și cu toate acestea, au rămas poporul lui Dumnezeu. Muștrați, pedepsiți, au fost toți vindecați, învățați, hrăniți cu mană (piinea îngerilor), adăpați din stîncă, umbriți de nor și luminați de stîlpul de foc. Nimeni nu ar fi putut fi părtaș la binecuvîntările lui Dumnezeu, decît făcînd parte din acest

popor. Privind de pe munții Moabului, Balaam declara despre ei: „Da, El a binecuvîntat și eu nu pot întoarce. El nu vede nici o nelegiuire în Iacob, nu vede nici o răutate în Israel. Domnul Dumnezeu lui este cu El. El este împăratul lui, veselia lui... O de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfîrșitul meu să fie ca al lor“. Num. 23,20,21.10.

După cucerirea Canaanului, de asemeni decăderea spirituală a fost observată de nenumărate ori. Încercările de a-i întoarce prin soliile profetilor au eșuat și atunci Dumnezeu i-a trimis în robie. Dar ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu i-a urmărit, le-a purtat de grijă, i-a adus înapoi după 70 de ani și în cele din urmă, Domnul Hristos a fost trimis tot la „oile pierdute ale lui Israel“. În ciuda respingerii apelurilor solemne, iubirea lui Dumnezeu a fost greu încercată cînd a trebuit să ia măsuri împotriva necredinței și neascultării lor. „Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine și dacă sint chemați înapoi la Cel Prea Înalt, nici unul din ei nu caută să se ridice. Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă“. Osea 11,7.8.

Înainte ca făclia adevărului să fie incredintată neamurilor, au fost avertizați prin profeti. Insuși Domnul Hristos, le-a atras atenția în mai multe rînduri. „De aceea vă spun că împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cucerite... După ce au auzit pildele Lui, profeții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei“. Matei 21,34.45. Vorbînd Ierusalimului, a apelat cu lacrimi la ceata rece și vărsătoare de sînge: „Ierusalime, Ierusalime care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum își strînge găina puii sub aripi, și n-ai vrut. Iată că vi se lasă casa pustie“. Matei 23,37-38.

Bisericii din Efes, prima Biserică creștină corespunzînd epocii apostolilor și creștinilor din primul secol, Martorul Credincios îi spunea: „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintîi. Altfel voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“. Apoc. 2,5.

Așadar schimbarea Bisericii nu este o acțiune omească, nici alegerea lor ci o hotărîre divină. Ea devine necesară și are loc atunci cînd interesul spiritual al Bisericii scade iar solia de pocăință este neglijată. Și — fapt foarte important — nu are loc fără ca ea să fie avertizată în prealabil. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci“. Amos, 3,7. De fapt, cele șapte Biserici descrise în primele trei capitole ale Apocalipsei nu sînt altceva decît urmărirea în timp a aceleiași Biserici care, în diferite

epoci ale istoriei, îmbracă forme de manifestare și organizare specifice pentru a se putea menține, oricum, aprinsă, făclia adevărului, în ciuda vitregiei timpului și mediului, merita altele. Din acest motiv ele nu pot coexista. Soliile ce le sînt adresate de Cel ce „în mina dreaptă ține cele șapte sfeșnice“ (Apoc. 1, 16), au darul să le atragă atenția asupra unor probleme majore specifice vremii în care își desfășoară activitatea. Unele erau problemele sub Roma păgînă, altele sub Roma papală, sub reformațiune sau în epoca contemporană.

Epocii pe care o parcurgem, plină de schimbări și evenimente ce se succed cu repeziune, Biserica a fost pregătită să-i facă față, prin Spiritul Profetiei, care a dat tot-

deauna răspunsul cel mai corect la multele confruntări ale vremurilor noastre. Scopul acestei Biserici este de a pregăti un popor care să întîmpine marile evenimente ce va avea loc în curînd — revenirea în glorie a Domnului Hristos. Toate forțele spirituale trebuie să concure la atingerea acestui țel și toate energiile trebuie cheltuite pentru împlinirea mandatului din Matei 24,14 — ajungerea Evangheliei la orice făptură.

Tot ce are tendința să distragă atenția de la acest obiectiv, reprezentă o încercare a celui rău de a zădărnici planul lui Dumnezeu. Orice acțiune sau curent care slăbește unitatea acestei Biserici sau progresul ei, trebuie evitate.

dr. Ene Paulin

Neprihănirea prin credință, XII

Hristos, sfîntirea noastră

Doctrina creștină a neprihănirii prin credință este adesea descrisă, din punct de vedere teologic, prin termenii: îndreptățire și sfîntire sau cu alte cuvinte neprihănirea atribuită și neprihănirea împărtășită.

„Și voi prin El sînteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfîntire, rîscumpărare“ (1 Cor. 1,30).

Ați fost spălați, ați fost sfînțiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru“ (1 Cor. 6,11).

Dumnezeu ne-a pregătit o neprihănire desăvîrșită într-un Om, Isus Hristos. El este Domnul, Hristosul care Se dă pe Sine oamenilor. El invită la o comuniune cu El. Dumnezeu este în cea mai mare măsură interesat să stabilească legături cu oamenii și să-și împartă viața cu ei. Este deci important să întrebăm, în ce fel și în ce măsură își împarte Dumnezeu neprihănirea cu noi? Oare Dumnezeu atribuie numai neprihănirea Sa credinciosului, sau o împărtășește cu adevărat?

Neprihănirea atribuită înseamnă a socoti celui credincios neprihănirea desăvîrșită a lui Isus, neprihănire prin care el stă înaintea lui Dumnezeu îndreptățit, achitat. Păcatele credinciosului nu mai sînt nicidecum atribuite lui, deoarece Domnul Isus le-a purtat pe cruce. Neprihănirea lui Isus este pusă în contul credinciosului înaintea lui Dumnezeu, numai pe baza credinței și a consacrării sale. Toate acestea sînt prevăzute în baza neprihănirii obiective ce se găsește numai în

Hristos. În același timp credinciosul este născut din nou și repus în toate drepturile asemenea unui fiu rîscumpărat al lui Dumnezeu.

Sintem mintuți deci de vină, condamnarea și puterea păcatului. Păcătosul este eliberat de vină și de condamnare atunci cînd este îndreptățit. Sfîntirea are de-a face cu puterea păcatului.

Eliberarea de condamnare este primul pas. Fără o asemenea libertate, creștinul nu are nici o asigurare că poate fi eliberat de puterea păcatului. Omul care se știe iertat și achitat înaintea lui Dumnezeu, este omul acela care poate crede de asemenea că Isus îl va mîntui din puterea păcatului. Prima este garanția celei de-a doua.

„Ce vom zice dar? Să păcătuiim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți cei au fost botezați în Isus Hristos au fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui am fost îngropați împreună cu El, pentru ca după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă“ (Rom. 6,1-4).

Îndreptățirea și sfîntirea se condiționează una pe cealaltă. Concepția doctrinală obișnuită a fost aceea de a face distincție între cei doi termeni, și a menține o separație netă între neprihănirea atribuită și cea împărtășită. Această împărțire nu are un suport scripturistic. Darul îndreptățirii bazat pe neprihănirea atribuită este începutul unei vieți condusă de Duhul Sfînt. De la

inceput și pînă la sfîrșit întreaga viață creștină, este trăită numai prin credință. Indreptățirea, regenerarea (nașterea din nou) și sfințirea fac toate parte din experiența creștină, în plină desfășurare.

Putem noi spune în momentul indreptățirii și regenerării (nașterii din nou) că sîntem deja mîntuiți sau trebuie să afirmăm că atîta vreme cît trăim nu putem pretinde acest lucru? Scriptura arată limpede că dacă nu trăim experiența mîntuirii aici și acum, nu putem fi mîntuiți mai apoi. Domnul Isus a spus Mariei Magdalena în casa lui Simon: „Credința ta te-a mîntuit; du-te în pace” (Luca 7,50).

Apostolul Pavel spunea: „Căci prin har ați fost mîntuiți” (Efes. 2,8). În limba greacă este folosit timpul perfect al verbului, fapt ce indică mîntuirea deja realizată. Domnul Isus a spus lui Zacheu: „Astăzi a intrat mîntuirea în casa aceasta” (Luca 19,9). „Cine crede în Fiul are viața veșnică” (Ioan 3, 36). „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5, 24). „Cine are pe Fiul are viața; ...V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică” (Ioan 5,12-13).

Scriptura ne arată deci că experiența mîntuirii se trăiește acum, că viața veșnică începe de acum. Aceasta însă, nu înseamnă că o dată mîntuiți, sîntem mîntuiți pe tot timpul vieții indiferent ce am face. Mîntuirea este o experiență continuă. Mîntuirea de vină și condamnare vine odată cu acceptarea lui Isus de către cel credincios.

Acesta este dreptul prezent al credinciosului care este în Isus. În același timp sîntem mîntuiți din puterea păcatului. Aceasta este experiența unei vieți întregi. Regenerarea (nașterea din nou) și indreptățirea nu sînt scopuri în sine. Creștini fiind, noi trăim un proces al mîntuirii de sub puterea păcatului ce ține o viață întreagă. În orice punct al drumului ne putem îndepărta de credință. Numai dacă rămînem în Hristos mîntuirea rămîne în noi. Mîntuirea finală se realizează odată cu venirea Domnului.

Scriptura vorbește de asemenea clar despre mîntuire ca fiind un proces ce se continuă de-a lungul întregii vieți. Prezentul continuu al verbului este folosit în următoarele texte:

„Vă fac cunoscut frașilor Evanghelia... în care ați rămas, și prin care sînteți mîntuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel degeaba ați crezut” (1 Cor. 15,1-2).

„Veți fi urîți de toți din pricina Numei Meu; dar cine va răbda pînă la sfîrșit va fi mîntuit” (Mat. 10,22 vezi și Mat. 24,13; Evr. 5,7).

Sîntem în mod permanent mîntuiți. Mîntuirea nu este un lucru care se realizează odată pentru totdeauna. Experiența vieții veșnice aici și acum nu duce la delăsare spirituală. Acolo unde se face afirmația că odată mîntuit înseamnă mîntuit pentru totdeauna, acolo Evanghelia mîntuirii nu a fost prezentată sau înțeleasă așa cum trebuie.

Din nefericire, oamenii au subliniat adesea faptul că odată mîntuiți înseamnă mîntuiți pentru totdeauna și de aici a rezultat o atitudine superficială, neglijentă față de păcat. Experiența mîntuirii la convertire trebuie să ducă la mîntuirea finală. Aceasta nu înseamnă că trebuie să trăim fără asigurare și în nesiguranță în ceea ce privește poziția noastră față de Dumnezeu. Atît timp cît sîntem în Hristos, avem siguranța unei mîntuirii prezente. Dar această experiență inițială nu trebuie luată ca fiind definitivă.

Neprihănirea împărtășită

Cum vom interpreta deci expresia „neprihănire împărtășită”? Dumnezeu nu numai că ne atribuie neprihănirea lui Hristos ci o și împărtășește cu noi? Primim oare într-adevăr neprihănirea lui Isus Hristos într-un fel oarecare? Există o „prelungire” reală a neprihănirii lui Hristos cu viața creștinului?

Expresia „neprihănire împărtășită” poate fi interpretată în două feluri. În primul rînd, o entitate numită neprihănire este realmente împărtășită astfel că devenim în mod intrinsec din ce în ce mai mult neprihăniți în ființa noastră. Aceasta înseamnă că cu cît avem mai mult din această neprihănire împărtășită în ființa noastră, cu atît

avem mai puțină nevoie ca neprihănirea atribuită a Domnului Hristos să fie pusă în contul nostru. Evident, dacă noi devenim în mod intrinsec neprihăniți, atunci nu avem nevoie de neprihănirea altuia. Slăbiciunea și păcătoșenia creștinului în curs de dezvoltare, de creștere, se vor sfîrși într-o neprihănire intrinsecă, personală, înainte de venirea Domnului Hristos. Aceasta va face ca creștinul ce se dezvoltă, prosperă, să devină tot mai independent de neprihănirea obiectivă a lui Isus. Sfințirea, ca lucrare a unei vieți întregi va însemna progres spre desăvîrșirea personală avînd suficient timp. Și printr-un îndestulător efort creștin credinciosul va ajunge o stare de desăvîrșire asemănătoare cu aceea a lui Isus Hristos.

A doua interpretare a expresiei „neprihănire împărtășită” înseamnă o participare crescîndă în chiar viața Domnului Hristos, prin credință. Devenim tot mai mult dependenți de Hristos. Regenerarea (nașterea din nou) ne aduce în noua viață, uniți cu Hristos. Sfințirea ne dă posibilitatea unei trăiri depline a vieții lui Hristos. Ceea ce ne este împărtășit este controlul Duhului Sfînt. Neprihănirea lui Hristos nu este niciodată a noastră, în nici un sens, fie separat, fie independent de Fiul lui Dumnezeu. Ea aparține întotdeauna lui Isus Hristos, într-un fel în care niciodată nu ne aparține nouă. Predarea și slujirea zilnică sînt măsura controlului exercitat de Duhul Sfînt în viața noastră. Mărturisim tot mai mult: „Sîngur nu pot face nimic”.

Actualitatea unei neprihăniri intrinsece, sau o neprihănire împărtășită pe care Dumnezeu o dă separat de Sine, nu se găsește nicăieri în Scriptură. Problema unei vieți sfințite nu se rezolvă spunînd că neprihănirea atribuită este ceva exterior nouă și care este pus în dreptul nostru, iar neprihănirea împărtășită este ceva care intrinsec aparține de noi ca creștini. Primul păcat al lui Adam a fost acela de a alege o viață trăită separat de Dumnezeu. Sfințirea ca neprihănire atribuită, nu poate însemna aceasta în nici un caz. Credinciosul care apostaziază de la credință după ce 50 de ani a fost credincios, nu rămîne cu 50% din neprihănirea sa. El nu o mai are de loc, pentru că se află în afara lui Hristos. Duhul Sfînt nu mai controlează nicidecum viața lui.

„Faptul că Hristos este sfințirea noastră nu exclude ci include o credință care se prinde numai de El în tot timpul vieții. Credința este pivotul în jurul căreia totul se învîrtește. Credința, cu toate că în sine nu este creativă, ne păzește de o independență sau autonomie auto-sfinșitoare și de moralism („Faith and Sanctification” Berkouwer p. 93).

În românește de:
G. Popa

SANCTUARUL ȘI SABATUL

Această „lucrare specială de curățire și îndepărtare a păcatelor” trebuie să fie adusă la îndeplinire în timp ce judecata de cercetare are loc în ceruri, în timp ce păcatele credincioșilor pozitivi sînt îndepărtate din Sanctuar” (T.V. 425). Să privim deci mai de aproape la lucrarea ce se desfășoară în prezent în ceruri.

Desăvirșirea caracterului și sanctuarul

În mijlocul ultimei săptămîni profetice din cele 70 de săptămîni din Dan. 9, în vinerea Paștelui a anului 31 d.Hr., Domnul Isus Hristos a adus la îndeplinire marele act al ispășirii, pe crucea Golgotei, chiar în afara vechiului Ierusalim. Moartea Sa oferea împăcare și iertare; fapt ce face posibilă ispășirea păcatelor oricărui păcătos de pe pămînt (2 Cor. 5,20). La sfîrșitul celor 2300 zile profetice din Daniel 8, în ziua de Marți 22 octombrie 1844, Domnul Isus Hristos a intrat în Sfînta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, pentru a începe „lucrarea Sa finală de mijlocire” (E.W. 253), pentru aceia a căror nume au fost găsite scrise în cartea vieții.

Această nouă lucrare pe care El a intrat ca s-o aducă la îndeplinire în Locul prea sfînt, este numită astăzi de către Adventiștii de Ziua a Șaptea ca fiind „judecata de cercetare”. Dar Domnul Hristos face mult mai mult decît numai să judece. Pentru că este un adevăr acela că judecata este numai incidentală față de lucrarea cea mare pe care El realmente o face.

Conform Sfintelor Scripturi (Lev. 16,30-34) cînd marele preot intra în Sfînta Sfintelor din Sanctuarul pămîntesc, în tipica zi a Ispășirii, din luna septembrie sau octombrie a fiecărui an, scopul său principal nu era acela de a oficia în desfășurarea unei judecăți; ci mai degrabă — ca să facă „ispășire pentru sfîntul locaș” și pentru a face ispășire pentru ține și pentru mine ca să fim curățiți de toate păcatele săvîrșite înaintea Domnului”. Era o zi de ispășire, zi în care toate păcatele erau îndepărtate, astfel încît omul și Dumnezeu să poată fi „una” într-un sens cu totul deosebit.

Datorită faptului că era o zi de ispășire oamenii erau chemați să intre în spiritul ei într-un mod foarte serios „să-și smerească sufletele” fiind avertizați că aveau să fie „nimiciți”, dacă nu aveau să se conformeze poruncilor date (Lev. 23,27-29).

În ziua levitică a ispășirii, marele preot, ca reprezentant special al lui Hristos, se așeza într-un sens unic în situația de a obține împăcarea între popor și Dumnezeu lor. Bărbați și femei aveau să fie „nimiți” cu ocazia aceasta, nu pentru că în principal era o zi a judecății, ci pentru că era o zi a supremei comuniuni spirituale cu Dumnezeu, iar ei erau sau rămîneau nepăsători.

Hiram Edson, și ceilalți adventiști de la începutul istoriei ultimului segment al istoriei bisericii lui Dumnezeu, care i s-au alăturat în studierea luminii celei noi pe care Domnul Hristos i-a dat-o după marea dezamăgire sau amărăciune, au înțeles în mod clar că slujba în Locul prea sfînt, este în primul rînd lucrarea de îndepărtare a păcatului. Publicația lor de atunci „The Day Star Extra” din 7 februarie 1846, a

arătat pe baza Sfintelor Scripturi că pe 22 octombrie 1844, Domnul Hristos și-a început marea Sa lucrare de curățire, de ștergere a păcatelor. Poziția lor a fost confirmată într-o viziune și la scurt timp după aceea în a și fost tipărită după care E. G. White scria: „Mă simt pe deplin autorizată de către Dumnezeu să recomand fiecărui „sfînt” această ediție „Extra” a revistei” („A Word to the Little Flock” p. 21).

Și revista Day-Star Extra, nu amintește nici un cuvînt despre judecata de cercetare.

Cum a ajuns oare ca conceptul despre judecată să ajungă totuși un concept central în gîndirea adventă despre sanctuar?

Nu este, cred, cazul să reconstituim aici toate treptele istoriei. Este suficient să spunem că mai mulți ani după „descoperirea” lui Edson, adventiștii învățau că Ziua de Ispășire era de asemenea o zi de judecată, iar James White i-a adăugat termenul ajutorilor de „judecata de cercetare”.

În scrierile ei de mai tîrziu, E. G. White a prezentat interpretarea ei matură cu privire la lucrarea Domnului Hristos în ceruri, arătînd că în adevăr, este un timp al judecății, timp în care fiecare caz este luat în parte, nume cu nume, timp în care evenimentele fiecărei vieți sînt revăzute — unele nume fiind acceptate, iar altele respinse.

Dar ea a făcut clar faptul că judecata nu constituie sfîrșitul; că scopul ei — spre deosebire de judecata tribunalului omenesc, nu este acela de a condamna pe acuzați, ci de a-i îndreptăți. Ca și în Daniel 7, tot astfel și în scrierile ei, judecata are loc pentru a lua din mina vrăjmașului „domnia, stăpînirea și puterea împărățiilor care sînt pretutindeni supt ceruri” și a le da „poporului sfinților Celui Prea Înalt”.

În judecata de cercetare, o atenție deosebită este acordată faptelor bune ale celor în discuție, ca și faptelor lor rele. Și marele apogeu, consumarea tuturor lucrurilor nu stă în sentința de moarte a celor găsiți vinovați, ci în răscumpărarea celor mintuiți, incluzînd ștergerea pentru totdeauna a păcatelor lor. Domnul Hristos îndeplinește astăzi „o mare lucrare de ispășire, sau ștergere a păcatelor” (P.P./338).

În această judecată „cartea aducerii aminte” (Malahei 3,16) este deschisă, și în ea se află înregistrate „cu credincioșie orice ispită căreia i s-a rezistat, orice păcat biruit, orice cuvînt de milă duioasă care a fost exprimat”, împreună cu „orice faptă de jertfire, orice suferință și durere, suferință pentru Hristos” (T.V./ed. 1981, p. 441).

„Judecata, sublinia serva Domnului în termeni aproape incredibili (R.H. 22.XI.1892), are loc în prezența altor lumi, pentru ca iubirea, integritatea, slujirea omului închinată lui Dumnezeu, să poată fi onorată în cel mai înalt grad!”.

Minunează-te cerule și rămii încremenit pămîntule!
„Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor. Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are un om milă de fiul său, care-i slujește” (Mal. 3.17).

Dumnezeu nu greșește în estimarea caracterului. „Cît de solemn este gîndul acesta! Zi după zi... acțiunile noastre, cuvintele noastre, chiar motivele noastre cele mai tainice, toate își au greutatea lor în hotărîrea destinului nostru pentru fericire sau nenorocire” (T.V./445-446). Dar cînd Isus Hristos vede că un copil al Său a rămas credincios pînă la sfîrșit, atunci El mijlocește pentru iertarea lui.

Ce timp glorios, va fi acela cînd păcatele celor neprihăniți vor fi șterse pentru totdeauna și în mod desăvirșit? Serva Domnului scrie: „Hristos va îmbrăca pe cei credincioși cu propria Sa neprihănire... În felul acesta se va împlini deplin făgăduința legămîntului Cel nou care zice: 'Le voi ierta nelegiuirea, și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor'. 'În zilele acelea, în vremea aceea — zice Domnul — se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi” (Ter 31,34; 50,20) (T.V./444).

Cuvintele noului legămînt par de neînțeles. „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. Poate oare Dumnezeu Cel veșnic și de necuprins să ierte orice? Nu este oare prezentul, trecutul și viitorul la fel înaintea atotștiinței Sale?

Biblia nu spune că Dumnezeu nu poate să-și mai aducă aminte de păcatele lor; ci ea spune că El nu-și va mai aduce aminte de ele.

Cît de mult ne spune acest lucru despre Dumnezeu? Cu cîtă nerăbdare și dorință a anticipat El acest moment al ștergerii păcatelor. Cît de profundă este dorința Lui de a înlătura păcatul, chiar de la începutul răzvrătirii, de a termina odată pentru totdeauna cu el. Cînd El va începe cazul în favoarea noastră, El nu-și va mai aduce aminte de păcatele noastre, nu pentru că nu poate să-și aducă aminte de ele, dacă ar dori acest lucru, și ar putea desigur face acest lucru; El în mod categoric însă și plin de iubire alege să nu-și mai amintească de ele.

Ar trebui, probabil să ne reamintim — în momentul acesta — de faptul că atunci cînd păcatele lor au fost șterse — sfinții nu vor pretinde că sînt fără de păcat. Departe de ei gîndul acesta! Una din caracteristicile și semnele esențiale ale desăvîrșirii este umilința. Ei nu sînt aceia care pretind a fi fără de păcat; ci Dumnezeu este Acela care declară în dreptul lor că sînt fără de păcat. Amintirea faptului că au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu, cum și conștiința faptului că sînt cu totul dependenți de Domnul Hristos pentru sprijin și pentru certitudine, siguranță, faptul acesta umple pe sfinți de neliniște și teamă în legătură cu poziția, statutul lor înaintea lui Dumnezeu.

Dar cînd timpul străimătorii lui Iacob vine, deși sfinții au un profund simțămînt al nevredniciei lor, nu mai au nici o greșală sau păcat ascuns de mărturisit! Păcatele lor mărturisite sînt șterse și nu mai au nimic de mărturisit. Atît de completă este îndepărtarea păcatelor, încît „nu pot să-și mai aducă aminte de nici un păcat deosebit din întreaga lor viață. Păcatele lor au mers mai înainte la judecată. Ei „au fost renăscuți în țara iertării“ (3/S.G./135). Păcatele lor... au fost șterse.

Poziția, punctul nostru de vedere este acela că doctrina biblică cu privire la sanctuar, arată spre un punct, un moment deosebit, mai înainte de revenirea Domnului Hristos, cînd prin harul cel triumfător al lui Dumnezeu și eforturile lor înțelepte, sfinții lui Dumnezeu vor ajunge să fie curați. Cînd solii cei binecuvîntați ai cerului vor rosti cu privire la ei: „Voi sinteți curați înaintea Domnului de toate păcatele voastre“.

Faptul acesta ne duce la următorul punct: această ștergere a păcatelor nu poate fi adusă la îndeplinire numai în cărțile din ceruri. Să presupunem că după ce păcatele le-au fost șterse, cei sfinți comit alte păcate — atunci ce rost mai are iertarea și ștergerea păcatelor? Dumnezeu poate șterge păcatele sfinților care au murit, în mod simplu, urmărind raportul vieții lor: căci ei sînt morți și nu mai pot păcătui.

Dar va fi un lucru cu totul deosebit pentru aceia care sînt în viață atunci cînd cazurile lor vin la judecată. Pot oare păcatele lor să fie șterse în ceruri, dacă nu sînt înlăturate, șterse și aici pe pămînt? Greu lucru! Ștergerea păcatelor trebuie să fie realizată în inimile sfinților aici pe pămînt, mai înainte ca lucrul acesta să se poată realiza în Sfînta Sfîntelor din ceruri.

Desăvîrșirea caracterului trebuie să fie mai întîi o experiență, dacă trebuie să fie vreodată o declarație.

Cu privire la aceasta citim: „Acum cînd marelui nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm a deveni desăvîrșiți în Hristos. Nici măcar printr-un gînd Mîntuitorul nostru n-a putut să fie determinat să Se supună puterii ispitei... În El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți aceia care vor sta în timpul străimătorii“ (T.V./572). La marea conferință a îndreptăririi prin Credință din 1888 de la Minneapolis, serva Domnului a rostit o serie de predici remarcabile. Una din aceste predici ținute în comunitate, în Sabat de dimineață (20 oct.) amintea mulțimii prezente la acea adunare că „Isus Hristos este acum în Sanctuarul ceresc“ și apoi continuă întrebînd: „Ce face El oare acolo?“.

Și răspunsul a urmat: „Face ispășire pentru noi, curățînd Sanctuarul de păcatele poporului“.

Ce urmează deci? „Atunci, noi trebuie să intrăm prin credință cu El în Sanctuar, și să începem lucrarea în sanctuarul sufletului nostru. Noi trebuie să ne curățim de orice înfînăciune. Trebuie să ne curățim „de orice înfînăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea pînă la capăt în frică de Dumnezeu“.

Trebuie oare să facem realmente acest lucru? Trebuie oare să ne curățim de orice înfînăciune? Găsim oare acest lucru prezentat în Sfînta Scriptură?

Da, el este prezentat! De fapt cele de mai sus sînt redarea textului din 2 Cor. 7.1. Și Iacob (4,8) adaugă: „Curățiți-vă mîinile, păcătoșilor: curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită“.

„Cum își va ține tinărul curată cărarea?“ se întrebă psalmistul. Și el răspunde: „Îndreptîndu-se după Cuvîntul Tău“ (Ps. 119,9).

„Referindu-se la mulțimea îmbrăcată în alb din ceruri vizionarul Ioan o descrie nu ca pe aceea căreia Domnul Hristos i-a spălat hainele, ci ca pe aceea care „și-au spălat hainele și le-au albit“ (Apoc. 7,14). Unde le-au albit ei? În singele Mielului. Dar ei și-au adus hainele la... singele Mielului. Isus nu le-a spălat hainele în timp ce ei dormeau. Categoric nu.

„Ne va costa ceva faptul de a obține o experiență creștină, și a dezvolta un caracter adevărat și nobil? Acest lucru cere sacrificii și eforturi stăruitoare; de aceea, se vede atît de puțin progres la aceia care mărturisesc a fi creștini. Ei nu merg la izvorul a toată înțelepciunea, pentru că ei se dau înapoi, nu sînt dispuși să plătească prețul, suma grea, prețul ce trebuie plătit și inconvenientele sau dificultățile căroră trebuie să le facă față. Ei doresc ca îndreptățirea să fie pusă asupra lor exact ca o mantie. Dar mulțimea celor îmbrăcați în haine albe, mulțimea celor mîntuiți, sînt aceia care și-au spălat hainele lor, și le-au albit în singele Mielului. Isus Hristos a prezentat acest lucru astfel: „Nevoiți-vă să intrați pe poarta cea strîmă, căci mulți vor căuta să intre și nu vor putea“ (R.H./Ed. V/1882).

În timp ce Marele nostru Preot este angajat în lucrarea Sa finală de ispășire, noi, asemenea israelului din vechime, trebuie să ne smerim sufletele; căci dacă nu facem acest lucru, atunci tragedia tragediilor, vom fi nimiciți — pentru că am fost indiferenți, nu ne-a pasat de acest lucru.

Sfînta Scriptură subliniază faptul că singele lui Hristos, este asemenea unui detergent miraculos, puternic, prin care, dacă ne supunem lui, putem fi făcuți, pentru veșnicie de un miros plăcut și curați. El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului“ (Mal. 3,2-3). Profetul Maleahi — vorbind despre lucrarea pe care Isus o face acum în templul din ceruri, ne spune că El „va curăți pe fiii lui Levi“. Curățirea sanctuarului cuprindea curățirea celor ce priveau la sanctuar. Ștergerea păcatelor nu este legată numai de rapoarte ei și de atitudine. Nu cu cantitatea de păcate mărturisite, ci cu calitatea unei vieți schimbate.

„În timp ce judecata de cercetare se continuă în ceruri, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sînt îndepărtate din Sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatelor din mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pămînt“. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterul lor trebuie să fie curățit de păcat prin singele stropirii“.

Sanctuarul sufletului nostru trebuie să fie curățit, dacă raportul vieții noastre din Sanctuarul ceresc urmează să fie curățit. „Templul sufletului trebuie consacrat, sfînt, curat și neîntinat“ (M.S./36/1890). Acum, în timp ce Domnul Hristos șterge păcatele noastre, și noi trebuie să fim activi, ocupați cu ștergerea, îndepărtarea lor din templul sufletului nostru. Dar aceasta nu în puterea noastră, ci în puterea Lui, chemîndu-l să ne ajute și să ne binecuvînteze la fiecare pas. Noi trebuie să intrăm — prin credință — în Locul prea sfînt cu Isus; trebuie să-l prindem bine brațul. Noi trebuie să fim părtași lucrării Lui!

Și apoi, pentru că — prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile noastre înțelepte — am intrat pe deplin în lucrarea Domnului Isus, acum, la apogeul lucrării Sale ca marele nostru Mare Preot, vom fi biruitori în puterea lui Isus, Prietenul și Apărătorul nostru, în timpul aceluiași întunecat ceas care va urma, atunci când oamenii vor trebui să stea în fața unui Dumnezeu sfânt, fără un Mijlocitor.

Desăvârșirea caracterului și Sabatul

Pasajul din cartea Tragedia Veacurilor (p. 388-389), ne spune că Adventiștii mileriți aveau nevoie să urmeze Domnului Hristos în lucrarea Sa din Locul prea sfânt, și că ei aveau nevoie să învețe despre solia ingerului al treilea, care, desigur, este o solie despre Sabat; tot la fel cum sanctuarul ne îndreaptă spre experiența desăvârșirii caracterului, tot astfel și Sabatul face același lucru. De fapt, cele două învățături sînt atât de mult întrepesute laolaltă, încît nu pot fi despărțite. Dacă una scoate în relief desăvârșirea caracterului, cealaltă face în mod inevitabil același lucru.

Este bine cunoscut faptul că adventiștii au primit lumina cu privire la Sabat de la o credincioasă a bisericii Baptiste de Ziua a Șaptea, Rachel Oakes (mai tîrziu Rachel Preston). Cîțiva ani mai tîrziu, cînd fostul marinar, căpitan de cursă lungă Joseph Bates, a început să scrie prima sa broșură despre Sabat, neavînd în buzunar decît cîțiva bănuți, el a prezentat, de fapt, poziția bisericii Baptiste de Ziua a Șaptea.

De veacuri, Baptiștii de Ziua a Șaptea învățau că Sabatul este o parte a Legii Morale de neschimbat. Lege care n-a fost a rogată odată cu legea ceremonială atunci cînd Domnul Isus Hristos a murit pe cruce. El citau din Matei 5 și Iacob 2, cum și alte pasaje pentru a arăta că nici Isus și nici apostolii Săi n-au înlocuit Sabatul cu duminica, ci că acest lucru a fost făcut de oameni așa cum s-a profetizat în Daniel 7.

Era oare ceva greșit în poziția Baptiștilor de Ziua a Șaptea? Nu! Era o poziție sănătoasă, bi lică și a fost foarte mult folosită de evangheliștii adventiști, pînă în ziua de astăzi.

Joseph Bates scrie prima sa broșură despre Sabat în august 1846. Iarna și pînă vara următoare au marcat o nouă epocă. În ianuarie el publică o nouă ediție a acestei broșuri, o ediție revizuită, încercînd să lege Sabatul de lucrarea Domnului Hristos în Sanctuar, prezentînd o clară, dar scurtă expunere a soliei ingerului al treilea. Apoi, în martie și aprilie, servea Domnului a avut două viziuni memorabile, care au confirmat și amplificat aceste noi descoperiri.

Domnul Isus Hristos a atras atenția servei Sale, asupra tablelor Legii, aflate în chivot, în Sfînta Sfîntelor, și pe cînd ea privea la ele, a observat că primele patru „străluceau mai tare decît celelalte șase”, că porunca Sabatului, „strălucea mai puternic decît decît toate celelalte”, și că un „nimb de lumină” o înconjură (E.W./32-33). De asemenea i s-a arătat faptul că Sabatul avea să fie „marele zid de despărțire între adevăratul Israel al lui Dumnezeu și cei necredincioși; și că Sabatul constituie marea problemă care va uni inimile sfinților cei iubiți ai lui Dumnezeu, care așteaptă revenirea Sa” (idem/33).

„Această viziune a fost dată în anul 1847 atunci cînd nu erau decît foarte puțini adventiști care păzeau Sabatul, și dintre aceștia, numai puțini erau aceia care credeau că păzirea lui era de o așa importanță, încît să constituie o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și cei ce nu cred” (idem/85).

Aici era lumină de sus. Baptiștii de Ziua a Șaptea considerau Sabatul ca fiind important, dar nu-l vedeau ca fiind adevărul final care să unească sau să divizeze lumea creștină.

Pe cînd privea viziunea, servea Domnului a văzut că „la începutul timpului de strîmtoare, am fost umpluți cu Duhul Sfînt și am pornit să vestim Sabatul cu o mai mare putere” (idem/33).

În final, ea a văzut că cel de al treilea inger reprezintă „pe cei care au primit această solie (solia cu privire la Sabat) și și-au ridicat vocea spre a avertiza lumea ca să păzească poruncile lui Dumnezeu și Legea Sa, ca-pe lumina ochilor lor (L.S. 96).

Pionierii bisericii noastre au fost fascinați de profeția referitoare la faptul că ei aveau să vestească Sabatul „mai cu putere”.

Mai cu putere decît cine? Și în ce sens mai cu putere?

Răspunsul a fost în cele din urmă acela, că ei aveau să acorde Sabatului o însemnătate mai mare și o mai profundă experiență personală, decît o făceau Baptiștii de Ziua a Șaptea. Adică, „ei trebuiau să vestească lumii mai mult decît numai perpetuitatea Sabatului, ci relația lui cu Legea Morală, și lucrarea de schimbare a lui.

Atunci cînd cei cîțiva pionieri ai bisericii noastre au început să studieze cele trei solii îngerești din Apocalips 14, au ajuns să înțeleagă solemnul adevăr că ei aveau un rol deosebit, într-un timp deosebit și care era profetizat în Sfînta Scriptură. Mileriții de la 1844 au vestit prima și a doua solie îngerească. Acum, spre mirarea lor, și-au dat seama că erau somați să vestească cea de a treia solie îngerească.

Acesta era un alt pas înainte față de Baptiștii de Ziua a Șaptea. Acest lucru a adus simțămîntul unui destin, conștiința faptului că erau chemați să implinească o altă profeție căreia îi sosise timpul.

Acest sentiment al sosirii timpului a fost întărit prin viziunea din 3 aprilie (despre care am amintit mai sus), prin informația transmisă cum că Isus Hristos Se afla lângă chivot la 22 oct. 1844, dînd acea aureolă de lumină și slavă poruncii Sabatului. Într-o altă viziune, cu doi ani mai tîrziu, la 24 martie 1849, s-a transmis lumina cu privire la faptul că „timpul ca poruncile lui Dumnezeu să strălucească în toată importanța lor... era atunci cînd ușa s-a deschis spre Sfînta Sfîntelor (adică la 22 oct. 1844)... unde se află acum El (Isus) alături de chivot” (E.W./42).

Relația dintre Sabat și Sanctuar a fost confirmată și printr-o altă viziune în care cel de al treilea inger, care atunci cînd spunea: „aici sînt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos”, arăta în sus, spre Sanctuarul ceresc” (idem/284).

Pasajul din Tragedia Veacurilor pag. 389 (ed. 1981) spune că: „Urma să fie dată lumină” adventiștilor „care să îndrepte mințile către Templul lui Dumnezeu din ceruri, și în timp ce ei urmau prin credință pe Marele lor Preot în slujirea Sa de acolo, aveau să le fie descoperite noi îndatoriri. O altă solie de avertizare (solia ingerului al treilea) și de îndrumare avea să fie dată bisericii”. Adică, cei credincioși aveau să fie îndreptați spre Sa'tat, în Sanctuar, pentru a se face pregătirea necesară în vederea revenirii Domnului Hristos.

Nu mai printr-o corectă înțelegere a Sabatului în Sanctuar, ei puteau să înainteze de la „a nu fi gafa să împline pe Domnul lor”, la a fi „gafa pentru apariția Sa”.

Cînd Domnul părăsește Sfînta Sfîntelor, atunci cele șapte plăgi vor începe să cadă. În conformitate cu cea de a treia solie îngerească, ele vor fi revărsate asupra aceluia care nu au destulă credință în Isus Hristos pentru a păzi poruncile lui Dumnezeu, și care în loc de a face acest lucru acceptă „semnul fiarei”.

În anii 1848 și 1849 a ajuns să fie clar pentru primii adventiști, faptul că Apocalipsa vorbește despre două semne distinctive opuse unul altuia, pe care oamenii le vor primi în mîntea și inima lor, mai înainte de încheierea timpului de probă. „Semnul fiarei” este așezat asupra aceluia care nu ține poruncile lui Dumnezeu; „sigiliul lui Dumnezeu” este pentru aceia care le țin — care le țin pe toate, inclusiv porunca Sabatului. De fapt, ei au descoperit că sigiliul lui Dumnezeu este Sabatul, păstrîndu-l cum se cuvine prin credința în Isus Hristos, iar interpretarea lor a fost confirmată printr-un studiu intens și extensiv al Sfîntelor Scripturi, și prin alte viziuni date servei Domnului.

Atunci cînd au cercetat Apocalips 7, ei au reținut faptul că un anumit inger este însărcinat în zilele de pe urmă, să ia parte la sigilarea poporului lui Dumnezeu în experiența Sabatului și că cele șapte plăgi de pe urmă nu vor cădea pînă cînd fiecare sincer urmaș al lui Hristos n-a fost sigilat.

Din studiile lor cu privire la aceste probleme, primii adventiști au ajuns să aibă un nou sens al urgenței și al scopului Sabatului. Sabatul este important pentru că timpul este scurt și Domnul Hristos vine în curînd. În timp ce El își aduce la îndeplinire lucrarea Sa de încheiere a istoriei păcatului, în ceruri, Isus Hristos atrage atenția asupra Sabatului. În aceste zile de pe urmă, El șterge păcatul și călcarea Sabatului este desigur... păcat. James White scrie: „Fie ca solia să zboare, căci timpul este scurt”.

Cu regret, dar trebuie spus, că deși adventiștii de la început au înțeles urgența și adevărul cu privire la Sabat, ei au dat greș în a trăi Sabatul așa cum ar trebui. Profetul lor a deplîns faptul că mulți dintre ei nu și-au dat seama, n-au înțeles ce trebuie și cum trebuie să fie la încheierea timpului de probă, „pentru a trăi în prezența lui Dumnezeu fără un mare preot în Sanctuar, în timpul strîmătorării”. La 14 mai 1851, Dumnezeu îi descoperi faptul că „acea care vor primi sigiliul viului Dumnezeu și care vor fi ocrotiți în timpul strîmătorării, trebuie să reflecte pe deplin (în chip desăvîrșit) chipul Domnului Hristos” (E.W. 71).

De-a lungul timpului, asemenea avertizări au fost adresate în mod repetat. „Niciunul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, în timp ce caracterele noastre vor avea o pată sau o minjitură asupra lor” (5 T/24). Pentru noi, Sabatul nu este sigiliul lui Dumnezeu, atunci cînd numai ne abținem de la lucru în această zi. Sigiliul nu este ceva miraculos pe care Dumnezeu îl așază asupra credincioșilor Săi, numai pentru că „s-a întimplat” ca ei să fie adventiști, cărora Domnul Hristos le-a spălat hainele, ci el este o întemeiere puternică în adevăr, atît din punct de vedere intelectual, cît și spiritual, astfel încît aceștia să nu poată fi mișcați sau zdruncinați (5/C.B.A.Z.S./1161). Sigilarea este o experiență, o maturitate, un caracter dezvoltat în mod perfect asemenea caracterului Domnului Hristos.

Să ne întoarcem la cei din mișcarea milerită. Ei iubeau pe Isus Hristos și aveau asigurarea acceptării Sale, dar atunci cînd a venit dezamăgirea, numai o mică parte dintre ei au rămas statornici. Cei din mișcarea milerită n-au fost atît de puternic fixați în adevăr încît să nu poată fi mișcați. De aceea, îndreptățiți... au fost cu siguranță; dar sigilați n-au fost.

În Vechiul Testament, cînd Dumnezeu a poruncit poporului Său să țină Sabatul Său cel Sfînt (Ex. 20,8). Ea a spus de asemenea: „Să-mi fiți niște oameni sfînți” (Ex. 22,31). În cartea Hristos Lumina Lumii (ed. 1981, p. 270), serva Domnului atrage atenția asupra acestui fapt. Ea arată că „pentru a sfînți Sabatul... oamenii trebuie să fie sfînți”, și explică imediat arătînd și unicul drum prin care se poate realiza acest lucru. „Prin credință, ei trebuie să devină părtași ai neprihănirii Domnului Hristos”.

Noi trebuie să fim un popor sfînt dacă nădăjdum să păzim Sabatul cel sfînt. Dar ce este sfîntenia? „Sfîntenia nu este o stare de extaz; ea este o totală supunere față de voința lui Dumnezeu; ea înseamnă trăirea după orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu... ea este încredere deplină în Dumnezeu atunci cînd trecem prin încercări; ...ea înseamnă umblarea prin credință... ea este... rămînerea în dragostea Lui” (A.A./51).

O persoană care păzește cu sfîntenie Sabatul, va trăi întreaga zi într-o completă supunere față de voia lui Dumnezeu, va trăi prin și în conformitate cu Cuvîntul, va umbla prin credință, rămînînd în dragostea lui Hristos. Cine poate trăi astfel în întreaga zi de Sabat, dacă nu trăiește în felul acesta în toate celelalte zile? Desigur a fi sigilat în adevărata păzire a Sabatului, înseamnă a fi astfel unit cu Hristos, „astfel încît să nu poată fi zdruncinat” abătut de la a face voia cea plină de iubire a lui Dumnezeu, nici zi, nici noapte, întreaga săptămînă dinaintea Sabatului.

A trăi astfel tot timpul, înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Aceasta înseamnă a avea caracterul Său minunat reprodus în noi. Trebuie să fim în mod constant asemenea Lui, blînzi, răbdători, gata de a ajuta pe cei ce au nevoie de ajutor, cu lepădare de sine și generoși. De fapt, nimic altceva decît a trăi iubirea ce o avem față de Mintuitorul.

Acest lucru, așa cum am spus la început, este desăvîrșirea caracterului.

De la 22 octombrie 1844, în Sfînta Sfintelor Domnul Hristos a atras atenția asupra Sabatului, nu pentru faptul că este ziua a șaptea a săptămînii, ci pentru că el reprezintă un mod de viață. Ca parte a lucrării Sale de ștergere a păcatelor, El a atras atenția asupra sfînteniei Sabatului, pentru că aceasta la rîndul ei, atrage atenția asupra vieții de sfîntenie, pe care Dumnezeu o cere în aceste zile de încheiere a istoriei păcatului și mintuirii. Sabatul arată de asemenea și calea sfîntirii. „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între mine și ei, pentru ca, să știe, că Eu sînt Domnul, care-i sfîntesc” (Ezec. 20,12).

Lucrarea Domnului Hristos în Sfînta Sfintelor nu poate să fie separată de adevărul prezent al Sabatului. Lumina cea nouă cu privire la Sabat constituie un factor integral al lucrării de ștergere a păcatelor.

Căutînd, cu ajutorul Său, să păzim Sabatul cu sfîntenie, aceasta constituie o parte a ceea ce înseamnă a intra împreună cu El în Sanctuar, ținînd — prin credință — strîns brațul Său, și cu ajutorul Său să curățăm sanctuarul sufletului nostru — realizînd astfel desăvîrșirea caracterului.

D. Popa

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI •

Noi tipuri de utilaje

Întreprinderea de rulmenți din Birlad a asimilat în fabricația curentă trei noi tipuri de utilaje cu comandă electro-pneumatică. Este vorba de mașinile de robit, capul și etanșat. Pînă acum, întreprinderea din Birlad a conceput și realizat 30 de tipuri de mașini-unelte speciale, în 60 de variante constructive, mașini care, pînă nu de mult erau procurate din străinătate.

O nouă stație C.F.R.

În zona gării din Deva se fac pregătiri pentru deschiderea unui nou și important șantier de amenajări feroviare. Mai mulți constructori și instalatori și-au adus aici obșnuitele lor barăci metalice și uneltele necesare. Ei trebuie să realizeze noua stație C.F.R. a municipiului și sistematizarea circulației feroviare din zonă. După aprecierile specialiștilor, la Deva va fi realizată în curînd una dintre cele mai moderne stații C.F.R. din țara noastră.

Agregate pentru nave

Întreprinderea de construcții de mașini din Reșița a lascris în producția curentă o nouă serie de agregate de propulsii navale, cu turație lentă și consum redus de combustibil pe unitatea de forță. Primul motor de acest fel, realizat aici, a și fost recepționat, în timp ce alte două, cu puteri cuprinse între 8.000 și 9.160 CP se află în stadiu avansat de montaj, urmînd să fie livrate șantierelor de construcții de nave maritime și fluviale din țară.

Apă caldă cu ajutorul captatorilor solari

În cadrul S.P.I.A.C.T.—Craiova — unitate de producție industrială pentru centralizare și telecomandă a Regionalei feroviare locale — se construiește o instalație de captatori solari pentru încălzirea apei necesare la cantina și la grupul social al personalului muncitor. Spre deosebire de instalațiile similare construite de obicei pe acoperișurile clădirilor, cea de la S.P.I.A.C.T.—Craiova se montează deasupra unui teren de parcare auto. Se evită astfel deteriorarea acoperișurilor cu toate inconvenientele ce decurg de aici.

Un nou tip de vagon de călători

Întreprinderea de vagoane din Arad a realizat un nou vagon de călători, cu o capacitate de 120 de locuri. Datorită sistemului său de rulare, asigurat prin boghiuri cu un grad ridicat de elasticitate, vagonul poate fi exploatat la viteze de pînă la 140 km/oră. El este prevăzut cu frîne pe disc și instalații electronice de reglare termică. Soluțiile constructive adoptate și tehnologia de fabricație, elaborate de specialiștii arădeni permit atîngerea unui grad ridicat de integrare a acestui nou tip de vagon în producția industrială a întreprinderii.

Redacția

CARACTERUL PREDICII

Scurt istoric al predicării creștine

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”.
Marcu 16, 15.

Înainte de a intra în amănuntele teologiei predicării, este necesară o trecere în revistă a momentelor importante ale istoriei predicării în creștinism. Această prezentare istorică ne va înlesni înțelegerea motivelor care determină anumite controverse pe temele fundamentale ale teologiei și a practicii propovăduirii Evangheliei. Pentru o înțelegere mai ușoară a situațiilor concrete, vom folosi metoda împărțirii perioadelor obișnuite în istoria bisericească.

1. **Biserica antică.** Cum arată și textul citat ca motto-ul acestui capitol, încă de la începuturile ei, Biserica creștină a recunoscut în slujba predicării un mandat primit din partea Domnului Hristos, de care se simțea datoră să se achite cu credincioșie. În Biserica creștină antică predica avea caracter de propovăduire.¹ După ziua Cincizecimii (Faptele 2) apostolii vesteau că Împărăția lui Dumnezeu a sosit în persoana lui Isus Hristos, și s-a manifestat în viața, învățăturile, minunile și în special prin moartea și învierea Sa. Ei chemau lumea să răspundă la apelul harului divin prin pocăință și botez, care este modalitatea exterioară de a mărturisi noua viață interioară, realizată prin credința care îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal (Faptele 2,14-40; 3,12-26; 10,34-43; 13,16-41; 17,22-31).

În predica apostolică descoperim trei trăsături specifice care o caracterizează: 1. Avea un caracter pronunțat misionar. 2. Conținea în mod necesar propovăduirea (kerygma) evenimentului — Hristos. 3. A fost o cuvîntare nelegată, impusă de ocazie, rostită sub povara improvizantă a Spiritului Sfînt, fără o pregătire anterioară a structurii și a desfășurării ei. De obicei, mai ales după dezvoltarea organizației Bisericii, predica creștină se orientă după tradiția sinagogală: se citea o pericopă biblică, apoi se făcea un comentariu în contextul Scripturii și al mărturiei despre Hristos.

Atunci cînd creștinismul a ieșit din anonim și putea dispune de localuri destinate serviciului divin, la început, noua situație a favorizat pozitiv dezvoltarea predicii. În acest timp întîlnim nume celebre din istoria predicării, ca: Atanasie, Vasile cel Mare, Ambrozie, Ioan Gură de Aur, Aureliu Augustin și alții.² În

messa liturgică ce avea să se dezvolte după Ambrozie „predicii i s-a fixat un loc în prima parte, numită „missa catechumenorum”.³ Odată cu dezvoltarea messei ce avea să primească caracter de „repetare sacrificială”, sau „jertfă liturgică”, predica încetează să mai fie acțiunea centrală a serviciului divin, și putea chiar să fie omisă. Astfel spre sfîrșitul erei antice predica creștină intra în declin.

2. **Evul Mediu.** În această perioadă critică predica a început să decadă din ce în ce mai mult. Motivul nu a fost doar instaurarea messei, ci și unul de ordin lingvistic. În bisericile răsăritene limba oficială liturgică a fost greaca, iar în cele din apus, latina. Atît messa (liturghia), cît și predicile se țineau în aceste limbi. Începînd cu secolele V—VI s-au convertit la creștinism popoare europene care nu cunoșteau nici greaca, nici latina. Astfel s-a creat o situație critică, care a pus în pericol dreptul de existență a predicii în cadrul serviciilor divine.

Cele mai importante triburi din occident au fost francii, goții apuseni și burgunzii. Francii erau păgîni, iar goții și burgunzii — creștini arieni. (Creștinarea lui Clovis (481—511) i-a determinat pe franci să devină romano-catolici, decretîndu-se că „biserica trăiește conform legilor romane” (ecclesia vivit lege romana). Aceasta însemna introducerea messei latine în serviciile divine ale francilor. Poporul care nu cunoștea limba latină, participa degeaba la liturghie cîci nu înțelegea nimic, deoarece și predicile erau roșite în limba latină.

Dar cu totul alta a fost situația la celelalte triburi germanice, care erau ariene. În bisericile lor serviciul divin și predica se ținea în limba poporului. Deoarece biserica franco-romană ducea o luptă disperată pentru anihilarea acestora, s-a văzut nevoia de a se predica pretutindeni în limba majorității poporului. Astfel răspîndirea misiunilor creștine a contribuit la vitalizarea predicii. Carol cel Mare (768-814) s-a ocupat, printre altele, și cu problema reînviării predicii creștine. Deoarece preoțimea nu era pregătită corespunzător spre a predica, el a ordonat alcătuirea unui homilionar, o culegere de predicii considerate bune pentru toate sărbătorile importante, pe care preoții aveau să le citească de la amvoane.

Dezvoltarea ordinelor călugărești a impulsivat întrucîtva progresul

predicării. Augustinienii, franciscanii, dominicanii și cisterciții considerau predica ca cea mai importantă activitate spirituală a lor. Exista și un anumit ordin al „fraților predicatori”, numit „ordo Fratrum Predicatorum”, a cărui reprezentanți aveau dreptul să predice pretutindeni. Aceștia predica simplu, spiritual și totdeauna în limba poporului. Dintre ei s-au ridicat marii predicatori ai Evului Mediu: Bernard de Clairveaux (1090-1153), reformatorul benedictin de la Cluny, apoi Berchtold din Regensburg (+1272), Toma din Kempen (1380-1471), Girolamo Savonarola (ars pe rug în 1498), Geiler din Kaisersberg (+1510) și alții.

Predicile medievale conțineau puțină Evanghelie; erau moralizatoare, iar spre sfîrșitul perioadei a intrat iarăși în declin, limitîndu-se aproape doar la citirea legendelor sfinților și a fecioarei Maria. În acest interval Evanghelia creștină a fost prezentă în predicile albigenzilor, valdenzilor, husiților și a urmașilor lui Wycliffe (1320-1384), căci aceste mișcări, practice, „trăiau” din vestirea Evangheliei.

3. **Reformațiunea.** Noul curs al vieții religioase din secolul XVI a însemnat totodată o cotitură fără precedent în istoria predicării. Cum am arătat în capitolul precedent, ea a fost „o mișcare a predicării”. Propovăduirea Cuvîntului constituia arma, mijlocul de propagandă și esența reformei, sau cum se obișnuia să se spună atunci: predica a fost cuvîntul viu al Evangheliei (viva vox evanghelii). Motto-ul reformațiunii l-a formulat Ulrich Zwingli în principiul *sola Scriptura*. Dar întorcerea la Cuvînt necesita o nouă orientare hermeneutică,⁴ iar aceasta a oferit-o Martin Luther, a cărui hermeneutică nouă a anulat-o pe cea scolastică, care recurgea la alegorizări, — astfel că, s-a creat „climatul” prielnic pentru impulsivitatea predicării. Cele două principii de bază ale hermeneuticii luteriene au fost: 1. Scriptura este propriul ei interpret. 2. Scriptura este Spiritul Sfînt în Scripturi.⁵

Martin Luther a lăsat posterității circa 2000 de predicii tipărite într-o culegere numită *Postilla*.⁶ Predicile lui Luther se disting în analogie biblică, în logică, putere de convingere și limbaj poporan foarte viu, foarte colorat, dar uneori cam vulgar. Luther susținea că predica este singura ceremonie sau liturghie lăsată de Hristos. Iar despre „oficiul predicării”⁷ el afirma că este oficiul, însărcinarea cea mai demnita-

ră, purtată de însuși Isus Hristos, de profeți și apostoli. În viziunea lui Luther, servul lui Dumnezeu nu este un paroh, ci un „predicator“.

Un alt mare predicator al reformăiunii a fost Ioan Calvin, reformatorul din Geneva. El predica în maniera „lectio continua“. Nu folosea fragmente mai mari decât cinci versete, și le comenta în felul omiliilor antice, punind bază pe latura lor exegetică. Stilul acestor predici calvine era simplu, clar și practic.

4. Ortodoxia protestantă. Predica erei ortodoxiei protestante (1600-1660) sta sub influența lui Melancton și a urmașilor lui. Se caracteriza prin predici seci, dogmatice, căci se predica mai mult catehismul, decât Biblia. Aceste vorbiri erau lungi, folosindu-se citate masive din clasiți antici; sau se recurgea la citirea poezilor, a proverbelor în cadrul unor perifraze lungi, întortocheate și viu ilustrate cu pild de extrabiblice. Credincioșii acestei ere asistau la un veritabil „baroc al predicării“. Predicile gigantice, prelungite pe durata a mai multor ore, adormeau pe ascultătorii care erau total lipsiți de interes, și astfel s-a ivit nevoia ca niște slujbași, numiți „deșteptători“, să umble cu bastoanele printre rînduri, și să lovească puternic podeaua, spre a-i deștepta pe cei ațipiiți.

Predica ortodoxiei protestante a fost mult influențată de lupta bisericii cu noile curente științifice, purtată pe tema **inspirației verbale** a Bibliei.⁹ Biserica din acea epocă era în dezacord științific cu descoperirile astronomice ale lui Copernic, Kepler și Galileo Galilei; cu filozofia lui Descartes și fizica lui Newton. În lupta oarbă care se promova pe amvoanele epocii, se rosteau declarații antiștiințifice, care au dăunat mult Bibliei, și au denaturat predica de la chemarea ei originală.

Un alt neajuns al epocii îl constituia principiul juridic „cuius regio — eius religio“,¹⁰ datorită căruia biserica a devenit vasala principilor, iar predicile trebuia să țină cont de interesele acestora, astfel că s-a distanțat mult de Biblie și de popor. Predica epocii a devenit servanta intereselor feudale, și — uneori — nu reușea să facă mai mult, decât să „dovedească“ din Biblie dreptul de existență a societății feudale.

5. Pietismul. Mișcarea pietistă protestantă inițiată de Spener (+1705) și Francke (+1725) aduce un nou suflu în predica creștină, care devine vie, primește o notă apelativă personală. Abia în pietism devine comunitatea cu adevărat „adresantă“ predicii. În acest revirmement evanghelic, Hristos devine iarăși centrul gravitațional al predicii, și asistăm la o vitalizare a forței creatoare creștine prin servirea diaconiei, iar predica pietistă devine o veste a Evangheliei caritative. Privind-o individual, predica pietistă pune accentul pe convertirea lăuntrică, dar totodată îngustează tematica ei, rezumându-se doar

la raportul dintre Dumnezeu și sufletul individului, dînd naștere la un creștinism subiectiv, bazat pe trăiri lăuntrice, și nu pe fundamentul larg al credinței Bibliei.

Franke afirma că predica sa urmărește un scop triplu: 1. Să arate păcatul. 2. Să vestească harul lui Hristos. 3. Să descopere noua viață primită de la Hristos. El a inițiat mișcarea misionară externă, și a fondat prima societate pentru răs-pîndirea Bibliei.

Printre pietiștii care s-au distins în arta predicării, îl putem nominaliza pe inițiatorul mișcării herrnhutite (Ocrotirea Domnului), Nicolaus Ludwig Zinzendorf (1700-1760), a cărui misionari ajung pînă în Groenlanda. Părintele pietismului șvab, Johann Albrecht Benghel (1687-1752) a fost un mare cercetător al Bibliei și al profetilor ei și predicator (vezi capitolul 20: „O mare redeșteptare religioasă“ din cartea *Tragedia Veacurilor* de E.G. White), formulatorul următoarelor reguli hermeneutice: 1. Predicatorul nu are voie să introducă nimic în Scripturi. 2. Nu are voie să omită nimic din ele. 3. Textul biblic trebuie aprofundat în măsura ca el să se „aprofundeze“ în predicator.

Alți predicatori celebri din mișcarea pietistă au fost: frații Charles și John Wesley, fondatorii bisericii metodiste; George Whitefield, predicatorul „ambulant“, Jonathan Edwards, inițiatorul primei mari mișcări de redeșteptare (*The Great Awakening*).

6. Iluminismul. Este perioada imediat următoare protestantismului ortodox, considerată în istorie ca perioada „maturizării conștiinței umane“. În această eră predica protestantă devine un instrument al retoricii. Conținutul și solia ei este în funcție de gustul, nevoile și dorința auditorilor. În timp ce pietismul pune accentul pe evlavie inimii, urmărind influențarea sentimentelor, — iluminismul, în schimb, apela la rațiunea umană, și urmărea să convingă prin argumente logice. Predica urmărea scopuri pragmatice, bazindu-se pe dictonul: „Bun este ceea ce e util“. În asemenea condiții, predica devine o colecție de sfaturi bune, utile, o filozofie practică, sau o educație morală. Enumerarea unor titluri de predici din acea perioadă, sperăm, ne va fi edificatoare: „Pericolele călătoriei“; „Binecuvîntările somnului“; „Îngrijirea patrupedelor“, etc. Tinzînd către ultra-positivism, predica iluministă și-a pierdut solia ei evanghelică.

7. Liberalismul. În secolul trecut au apărut curente teologice specifice, se deșteaptă un nou fel de ortodoxism protestant, se schimbă an-turajul bisericii, fondul social, și apare fenomenul secularizării. Apariția lui Friedrich Schleiermacher (1768-1834) pe firmamentul teologiei determină o anumită schimbare în istoria predicii. El a fost un bun predicator, și-l caracteriza o caldă trăire a celor spuse. Structura predicii lui a fost logică, exprimarea

ușoară, artistică, iar enunțurile scil-pitoare culminau în concluzii clare, surprinzătoare și originale. Poate a fost primul teolog care a intuit marile schimbări produse în gîndirea teologică a epocii, cît și noua situație istorică, încercînd să reflecte noile constatări în predicile sale. Vestitele lui prelegeri: „Reden über die Religion“ (1799), — „Lecturi despre religie“, au pus bazele noii orientări liberale ale teologiei, prin noua definiție a conceptului de „religie“ formulată de Schleiermacher. În urma lui pășește o generație de-busolată de teologi care caută meninirea predicii în confesionalism, naționalism, culturalism, sau socialism. Printre aceștia pot fi remarcăți predicatorii August Tholuck (+1877) și Wilhelm Löhe (+1872), ca exponenții confesionalismului, și L. Ragaz și H. Kutter, reprezentanții „socialismului religios“, care transpun în predicile lor o critică socială foarte tăioasă, și o atitudine politică progresivă.

8. Mișcările de redeșteptare. Paralel cu dezvoltarea teologiei și a predicii liberale din marile biserici protestante în prima parte a secolului trecut au avut loc redeștep-tări succesive cu orientare profetică, care a rezultat o vitalizare neobiș-nuită a predicii. Această „a doua redeșteptare“ a avut ca protagoniști o serie de predicatori faimoși, pu-ternic ancorați în Cuvînt, și avînd o credință vie în profețiile Sfințelor Scripturi. Printre aceștia s-a remar-cat predicatorul F. W. Robertson (+1853) ale cărui predici aveau putere aproape profetică. Cunoșcînd deopotrivă de bine Biblia și viața, își structura predicile în contextul acestora, dar a fost tot atît de bun stil-ist și lingvist. Din cartea „Tragedia Veacurilor“ cunoaștem prodigioasa activitate a predicatorului Joseph Wolff, care după ce a cutreierat orientul, predicînd, a trecut oceanul și a vestit Evanghelia chiar și în Sala Congresului S.U.A.¹¹

Un loc cu totul aparte îi revine în istoria predicării lui William Miller (1782-1849), cel care anunța cu credință fierbinte iminenta și glorioasă revenire a lui Hristos. Plînă la vîrsta de 50 de ani nu a prea vorbit în public, dar începînd din august 1831, el predica din oraș în oraș, și din sat în sat cu o putere de convingere uimitoare. Despre scopul acestei activități de evanghelizare scrie Ellen G. White: „Predicarea lui avea ca scop să trezească atenția publicului la lucrările cele mari ale religiei, și să oprească senzualitatea și spiritul lumesc ce creșteau în epoca aceea.“¹² Secretul reușitei predicii lui W. Miller consta în perfectă cunoaștere și aplicare a adevărilor biblice, cît și în faptul că el credea puternic în tot ceea ce predica. Iată un model de urmat pentru predicatorii adventiști.

Lista acestui subcapitol nu poate fi încheiată fără amintirea a două nume celebre din istoria predicării. Primul este predicatorul baptist Charles H. Spurgeon (1834-1892),

care predică aproape zilnic, și din cauza bune cunoașteri a Bibliei își pregătea predicile cu mare ușurință. A publicat 38 volume de predici, neobișnuit de multe pentru cei 58 de ani pe care i-a trăit.

Un alt predicator vestit al secolului trecut a fost Dwight L. Moody (1839-1899), considerat cel mai mare evanghelist al secolului trecut. Ținta urmărită în predicile lui a fost de a-l consterna pe cel care trăiește în păcat, și cu puterea consternării să-l determine să pornească pe calea unei noi vieți. Moody se adresa milioaneilor aflați în afara influenței bisericii, arătându-le posibilitatea nașterii din nou, a ridicării etice și spirituale. Urmind metodele lui Moody s-a format o anumită „școală” de evanghelizare, a cărui reprezentant actual este predicatorul Billy Graham.

9. **Secolul XX.** După primul război mondial asistăm la un nou val al predicării protestante, care a înălțat necruțător principiile și maniera de a predica a teologiei liberale, reprezentată în primele decenii ale secolului de F. Niebergall.¹³ Noul val reprezintă o nouă orientare teologică în predicare, și în teologia practică s-a numit pe sine „teologie genitivă”,¹⁴ exprimând astfel hotărârea de a sluji Cuvântul prin slujba predicării. Este ușor să recunoaștem că în teologia genitivă, de fapt, se manifestă principiile practice ale teologiei noureformatoare a lui Karl Barth. Influența noului curent dă o direcție biblică predicării din acest secol, și a avut reprezentanți eminenți în predicatorii: Karl Barth, Emil Brunner, Eduard Thurneysen, Walther Lüthi, H. Thielicke, H. Miskotte și Claus Westermann; ultimul fiind profesor de teologie biblică a Vechiului Testament, a lăsat o serie de predici celebre axate pe texte ale Vechiului Testament. Toți reprezentanții școlii noureformatoare folosesc metoda „predicilor textuale”, și susțin o campanie conștientă împotriva predicilor tematice. În următoarele capitole vom vedea în ce constă marea controversă între cele două maniere de a predica.

În prezent asistăm la o mare confruntare dintre predica textuală a protestantismului european, și a predicii tematice a neoprotestantismului american. Trebuie să recunoaștem că unele predici tematice se aseamănă mai degrabă cu ziaristica religioasă, decât cu o predică adevărată, care pornește de pe poziții ferm exgetice. Poate la acest gen de predici tematice s-a referit C. H. Spurgeon când a zis despre un predicator că predicile lui „abia sînt mai mult decât... nimicuri sacre”.¹⁵

În încheiere dorim să amintim și citiva dintre reprezentanții de seamă a predicii specific adventiste: Carlyle B. Haynes, Andrew C. Fearing, H. M. S. Richards, George Vandemann, William Fagal, iar în istoria predicării autohtone, memoria neuitatului predicator P. P. Paulini va stăruia în amintirea generației care i-a savurat predicile

roștite într-un limbaj ales, îngrijit, construite cu măiestrie apropiată de perfecțiune, și expuse cu o mare putere de convingere.

1. Vezi termenul *kerygma* (gr.), avînd sensul de propovăduire, veste, proclamare, mărturie.

2. **Atanasie** (295-373) episcopul Alexandriei, marele oponent al lui Arie. **Vasile cel Mare** (330-379), mitropolitul Capadociei, autorul multor omilii despre psalmi, și a celebrilor reguli călugărești. **Ambrozie** (334-397), episcopul Milanului, prieten a trei cezari, poreclit în istorie ca „marele excomunicator” pentru condamnarea împăratului Teodosie cel Mare. Lui i se atribuie folosirea prioritară a termenului liturgic de „missa”. **Ioan Gură de Aur**, vezi nota nr. 7 din capitolul precedent. **Aurelius Augustinus**, vezi nota nr. 8 al capitolului precedent.

3. **Missa catechumenorum**: messa catehumenilor, ce avea loc înainte de eucharistia celor nebotezați nu erau admiși la sacrament.

4. **Hermenetică** (gr. *hermeneia*) = a interpreta, a comenta): este teoria principiilor indispensabile pentru interpretarea Revelației. Scopul hermeneticii este înțelegerea textului în sensul cel mai real și cel mai comollet, adică conservarea cît mai fidelă a sensului ei original.

5. În formularea latină a lui Luther: 1. Scriptura est sui ipsius interpret. 2. Scriptura est Spiritus in Scriptura.

6. **Postilla**, din „post illa verba” = după citirea Cuvîntului.

7. **Oficiul predicării**, numit de Luther „Predikamt”, sau în latină, „Ministerium ecclesiasticum”.

8. **Lectio continua**, sistem pericopă de citire succesivă a Bibliei. Vezi nota nr. 11 din primul articol.

9. **Inspirația verbală**, poziție hermenetică a ortodoxismului protestant din sec. VII. Doctrina afirmă că totul, chiar și punctuația Bibliei Hebraica, a fost insuflat de Spiritul Sfînt, și că autorii Bibliei au fost doar niște „pene vîii și scriitoare” (expresia lui Calov: *Calami viventes et scribentes*). Prin atitudinea sa extremistă, protestantismul ortodox, involuntar, a pregătît terenul criticii iluministe, care s-a axat pe criticarea Iaturii literar-gramaticale greoaie a unor texte biblice, formulînd concluzii cinice și sceptice la adresa inspirației Scripturilor.

10. **Cuius regio — eius religio** = cui aparține regiunea — îi aparține și religia; un principiu politic feudal, care așeza problema libertății de conștiință a maselor în mina principilor; religia îmbrățișată de principe, în mod automat, trebuia îmbrățișată și de poporul din acea regiune.

11. T.V. 330.

12. Idem, 303.

13. F. Niebergall, profesor de teologie practică al universității din Heidelberg, în vestita sa lucrare publicată în două volume: „Wie predigen wir dem modernen Menschen?” — Cum predicăm noi omului modern? Heidelberg, 1908. — el și-a expus punctul de vedere liberal în domeniul teologiei pre-

dicării. În studiile următoare vom face câteva aluzii la principiile discutabile ale lui Niebergall.

14. **Teologia genitivă** = pornește din ideea funcțiunii de atribut a genitivului, care exprimă raporturi de apartenență, de posesiune etc. Cînd teologia practică noureformatoare se autointitulează „teologie genitivă”, vrea să exprime că în mod conștient și deliberat se supune controlului Scripturii, pe care singură vrea să o slujească prin activitatea predicării.

15. C. H. Spurgeon, *Lectures to his Students*, 1945, p. 66.

Vilhelm Moldovan

Sfîrșit de cale

Fratele Minzățeanu Ion, membru al comunității București-Grant, a adormit în Domnul la data de 7 martie 1985, cu neastămuta speranță a mîntuirii în Domnul Hristos.

Născut în anul 1899 în com. Laza din jud. Vaslui, a primit cu bucurie încă din tinerețe lumina înțelegerii solii Îngerștii, fiind botezat în anul 1926 de fr. C. Popescu. În anul 1927 a fost ales prezbiter, după foarte scurt timp fiind înălțat prin binecuvîntare, funcție pe care a avut-o în comunitate pînă în anul 1972.

Ca om și slujbaş al începuturilor s-a distins printr-o credință temelnică fapt ce i-a dat o bună statornicie la principiile Evangheliei. Vocea sa blîndă, sfatul său și zelul pentru cauza adevărată au fost remarcabile, iar frumosul său exemplu a fost urmat în primul rînd de copiii săi cîștigați la credință. Fie ca pilda sa să fie urmată în continuare cu o amintire neștearsă a principalității și loialității sale.

*

Fratele Constantin N. Delea, membru al comunității Dracea, Jud. Teleorman, și-a încheiat și el alergarea vieții sale la 13 martie 1985, așteptînd dimineața învierii și trîmbița redemptării ce va trezi din nou la viață pe cei adormiți în Domnul.

Născut în anul 1899, a cunoscut și primit adevărul înțelegerii solii Îngerștii în anul 1929, cînd a și fost botezat.

Ca om al începuturilor în comunitate sa, a fost întotdeauna un om al încrederei depline în Dumnezeu și al slujirii dezinteresate pentru El, drept care în viața de comunitate a purtat diferite răspunderi principale inclusiv aceea de prezbiter cu binecuvîntare. A știut să-și îndrume pe cei opt copii al săi pe căile credinței sfinților dintre care unul — Alexandru — a slujit lucrarea lui Dumnezeu ca păstor cu răspunderi importante.

Frumosul și bunul său exemplu, să fie pentru toți cei ce l-au cunoscut, o lumenosă făclie pe drumurile credinței.

*

Fratele Ghioaldă Vișan membru al comunității Gostînu, Jud. Giurgiu, a fost și el așezat în patul său de pulbere, avînd speranța vie a revederii și locuirii pe vecie cu Domnul Hristos.

Născut în anul 1898 în Gostînu, Jud. Giurgiu încă de tînră a căutat și cercetat adevărul Evangheliei pentru care s-a și hotărît cu credințioasă. Astfel, primește botezul în anul 1923. Foarte curînd apoi, a fost ales ca prezbiter al comunității sale, este înălțat prin binecuvîntare, slujbă pe care a detinut-o fără întrerupere din anul 1925 pînă în 1978. Și el, ca om al unor începuturi destul de grele, s-a distins printr-un spirit de statornicie, compatență și credințioasă la care a adăugat și dorința de a studia și cunoaște mai profund adevărurile primite.

N-a fost lipsit de încercări, dar prin harul divin le-a biruit pe toate, îndrumînd pe numeroșii săi copii, pe calea Domnului Isus. Băboful vieții sale a fost ales; fie ca toți cei ce l-au cunoscut să-l urmeze cu voioșie.

Ferice de morții care mor în Domnul căci faptele lor îl urmează.

SABATUL ÎN EPISTOLA CĂTRE EVREI

Ecoul acestei însemnătăți răscumpărătoare a Sabatului se află în Epistola către Evrei, la care am făcut referire mai înainte și în care poporul lui Dumnezeu este asigurat de permanența binecuvântării odihnei Sabatului (sabbatismos — Evr. 4,9) pe care acesta este invitat să o primească (Evr. 4,11).¹²¹ Autorul Epistolei către Evrei luca cu o comunitate de iudei creștini, care se pare că împărțeau convingerea că binecuvântarea păzirii Sabatului era legată de legământul făcut cu națiunea iudaică. Păzirea Sabatului era asociată, de fapt, cu prosperitatea materială de care numai membrii legământului comunitar, se puteau bucura, într-o atmosferă de pace și liniște politică.¹²² Pentru a determina pe acești iudei creștini să părăsească asemenea concepții exclusiviste cu privire la Sabat și pentru a stabili natura lui universală, răscumpărătoare și spirituală, autorul leagă laolaltă două texte ale Vechiului Testament, și anume Geneza 2,2 și Psalmul 95,11. În primul el trasează originea odihnei Sabatului, mergând înapoi la vremea creației, când „Dumnezeu în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrările Lui” (Evr. 4,4; cf. Gen. 2,2-3; Ex. 20,11; 31,17). Faptul că odihna Sabatului își are originea în Dumnezeu, îi dă o valabilitate universală și veșnică. Acest „Sabat al lui Dumnezeu” așa cum bine spunea Adolph Saphir, „este substratul și baza a toată pacea și odihna — garanție a scopului final și satisfăcător al creației”.¹²³ Prin psalmul 95,11, el explică scopul acestei „odihne a Sabatului”, care include binecuvântarea mântuirii, care să fie obținută printr-o personală intrare în „odihna lui Dumnezeu” (Evr. 5, 10,3,5).

Pentru a demonstra acest universal scop răscumpărător al „vestei celei bune” (Evr. 4,2) a odihnei Sabatului, care ne-a adus nouă... „ca și lor” (israeliților) și care — „prin credință” poate să fie în mod personal dobândită (Evr. 4,2), autorul Epistolei către Evrei trage mai multe concluzii remarcabile din Psalmul 95.

În primul rînd, el consideră că jurământul lui Dumnezeu, relatat în psalmul 95,11 cum că israeliții nu vor intra în odihna Sa, arată faptul că Dumnezeu a făgăduit o odihnă a Sabatului, care, cu toate că generația pustiului „n-a intrat în ea (în pămîntul făgăduit al odihnei), din cauza neascultării (Evr. 4, 6; cf. 3,16-19).¹²⁴ De aceea, își continuă el raționamentul său, „rămîne să intre unii în odihna aceasta” (Evr. 4,6).

În al doilea rînd, el începe să arate că odihna Sabatului lui Dumnezeu, n-a fost epuizată, chiar în generația următoare, cînd israeliții sub conducerea lui Iosua au intrat în țara odihnei, deoarece, David după atîta vreme (Evr. 4,7) spune: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, ou vă împietriți inimile” (Evr. 4,7 cf. Ps. 95,7). Faptul că la mult timp după proclamarea originală a ves-

tei celei bune a odihnei Sabatului, chiar în timpul lui David, Dumnezeu își reînnoiește făgăduința Sa zicînd „astăzi” arată că făgăduința intrării în odihna Sabatului lui Dumnezeu (sabbatismos) rămîne încă... pentru poporul lui Dumnezeu (Evr. 4,9).¹²⁵

Și în al treilea rînd scriitorul arată că, așa cum bine spune G. von Rad „astăzi” în care psalmistul reînnoiește oferta odihnei lui Dumnezeu, a început să se ivească odată cu venirea lui Isus Hristos” (Evr. 4,7).¹²⁶ Prin acest raționament, el este în stare să demonstreze că Sabatul are o însemnătate tridimensională, și anume:

a) El comemorează în primul rînd terminarea creației;

b) El simbolizează făgăduința intrării în țara odihnei, cum și realizarea ei temporală;

c) Aceste „două însemnătăți” care, așa cum notează J. Daniélou, au fost prefigurarea și profetia unui alt sabbatismos, celui de a șaptea zi, care n-a venit încă, a fost împlinit, și a devenit o realitate pentru poporul lui Dumnezeu prin Hristos.¹²⁷ Prin juxtapunerea celor două texte (Gen. 2,3; Ps. 95,11) scriitorul Epistolei către Evrei, ne dă o asigurare de nezdruccinat, cum că poporul lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, se împărtășește în amănunțime de întregul scop al creației și răscumpărării cuprins în odihna Sabatului.

S-ar putea argumenta că deoarece autorul Epistolei către Evrei nu discuta actuala păzire a Sabatului, ci mai degrabă permanența și împlinirea binecuvîntărilor ei, nu poate să se tragă nici o concluzie cu privire la păzirea lui literală. De asemenea, observația se va putea justifica cu greu deoarece epistola este adresată unei comunități iudeo-creștine, care privea cu mult respect păzirea Sabatului.¹²⁸ Faptul că autorul nu se angajează într-o apărare grabnică a valabilității păzirii Sabatului, ci mai degrabă într-o chemare la a „experimenta

binecuvîntările lui care rămîne... pentru poporul lui Dumnezeu” (Evr. 4,9), ceea ce face ca mărturia sa să fie cu atît mai valabilă, deoarece el ia de bună păzirea lui. Ceea ce primitorii Epistolei către Evrei, aveau nevoie să cunoască, nu era obligativitatea poruncii Sabatului, ci mai degrabă, adevărata lui însemnătate în lumina venirii lui Hristos.

Majoritatea comentatorilor, interpretînd „odihna Sabatului (sau păzirea Sabatului), ce rămîne pentru poporul lui Dumnezeu” (Evr. 4,9), ca o realizare exclusivă a viitorului, au dat greș, a înțelege implicațiile chemării la păzirea lui prezentă. Samuel T. Lowrie sugerează o explicație plauzibilă pentru înțelegerea greșită a învățăturii epistolei cu privire la păzirea Sabatului, înțelegere greșită ce predomină. Epistola a cîștigat recunoașterea canonică (în apus cam prin secolul al IV-lea) numai cu mult după „existența” comunităților alcătuite din convertiții iudei. Rezultatul a fost acela că comentatorii dintre neamuri nefamiliarizați cu împrejurările și situațiile cititorilor originali ai Epistolei, n-au priceput problemele ce aveau să fie înțelese de către primii convertiți dintre iudei.¹²⁹

Trebuie reținut faptul că în timp ce reasigurarea „unei odihne a Sabatului care” rămîne... pentru poporul lui Dumnezeu (Evr. 4,9) și invitația „de a intra în acea odihnă” (Evr. 4,11) poate sugera o realizare viitoare a binecuvîntărilor ei, întregul pasaj conținînd de asemenea mai multe indicații importante cu privire la experiența prezentă a păzirii Sabatului. De exemplu, în versetul 3, scriitorul declară cu putere că: „noi fiindcă am crezut, intrăm în odihnă”. Timpul prezent de aici, așa cum notează R. G. H. Lenski, nu exprimă o universalitate abstractă, căci atunci ar trebui să citim „ei intră”.¹³⁰ Forma personală: „noi... intrăm” se referă la scriitor și cititor, care „pentru că au crezut” (Evr. 4,3), intră în prezent în „odihnă” care este calificată în versetul următor ca fiind odihna Sabatului lui Dumnezeu, pusă la dispoziție de la crearea lumii (Evr. 4,3-4). De asemenea, verbul „rămîne” (Evr. 4,6,9) care în mod literal înseamnă „a lăsa în urmă” este la timpul prezent pasiv și de aceea nu cuprinde în mod necesar o perspectivă viitoare. Versetul 9 poate fi tradus ad literam astfel: „Apoi o odihnă a Sabatului este lăsată în urmă pentru poporul lui Dumnezeu” de cînd generația lui Iosua n-a epuizat făgăduințele ei (v. 8). Timpul prezent folosit aici, subliniază permanența sa prezentă, mai degrabă decît posibilitățile ei viitoare.

Forța celor două „astăzi” din versetul 7, este de asemenea importantă. „Astăzi” din psalmi, în care Dumnezeu reînnoiește „vestea cea bună” (Evr. 4,6) a odihnei Sale, arată scriitorului că deoarece Evanghelia odihnei Sabatului a fost refoe-

rită în zilele lui David¹²¹, aceasta se extinde și în timpurile creștinismului. Condiția pentru acceptarea sau primirea ei este aceeași: „Să nu vă împietriți inimile”, „cînd auziți glasul” (Evr. 4,7). Acesta nu este un răspuns viitor, ci unul prezent, un răspuns dat astăzi „vestei celei bune”. Acest răspuns semnifică bine însemnătatea păzirii Sabatului creștin. În versetul 10, acest concept este clarificat mai mult, prin mijlocul analogiei între odihna lui Dumnezeu și aceea a omului (în mod literal) „căci cine intră în odihna lui Dumnezeu se odihnește de asemenea de lucrările sale, după cum Dumnezeu Se odihnește de ale Lui”. Ambele verbe „au intrat” și „se odihnește”, nu sînt la timpul viitor ci aorist, arătînd deci nu o experiență viitoare, ci una care, deși a avut loc în trecut, continuă și în prezent. În majoritatea traducerilor ambele verbe sînt la prezent, pentru faptul că contextul subliniază calitatea ce o are odihna Sabatului de a fi totdeauna „la prezent” și în afara timpului, adică nu suportă efectele trecătoare ale timpului (Evr. 4,13,6,9,11). Unii comentatori neputînd înțelege acest lucru au interpretat în mod greșit această odihnă, ca fiind odihna morții¹²², sau moștenirea cerească viitoare a celor credincioși. Cu greu putem admite că acesta a fost singurul scop al autorului, deoarece el se străduiește să arate că rămîne încă o odihnă a Sabatului — în prezent — pentru poporul lui Dumnezeu (Evr. 4,9).

Punctul sau subiectul analogiei din v. 10 nu sînt „lucrările” în sine deoarece lucrările lui Dumnezeu sînt bune, în timp ce cele ale omului sînt rele (Evr. 6,1) („faptele moarte”); analogie se face mai degrabă în termenii imitației de către om a odihnei lui Dumnezeu, după lucrul Său. Aceasta este — de fapt — o simplă declarație cu privire la natura Sabatului, deoarece înțelegerea lucrului este elementul lui esențial, căci este scris că „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui” (Evr. 4,4). Autorul explică deci natura odihnei Sabatului (sabbatismos) care rămîne pentru poporul lui Dumnezeu (Evr. 4,9), făcînd referire la caracteristica sa de bază, și anume abținerea de la lucru (Evr. 4,10). Dar ce înseamnă oare acest lucru? Este oare dorința autorului Epistolei către Evrei, numai aceea de a încuraja pe cititorii săi să întrerupă activitatea lor obișnuită în ziua Sabatului? Fiind creștini-iudei cu greu am putea admite că avem nevoie de acest lucru. Mai mult chiar aceasta ne-ar da numai o idee negativă cu privire la odihnă, iar binecuvîntarea odihnei Sabatului nu poate să fie numai o pură negație. În mod clar, autorul atribuie o însemnătate mai profundă odihnei Sabatului. Acest lucru poate să fie văzut în antiteza dintre cei care „n-au intrat în odihna lui, din cauza necredinței lor”, (Evr. 4,6,11) adică,

că, necredința care rezultă din neascultare și aceia care intră în ea prin „credință” (Evr. 4,2-3) adică credințioșii ce rezultă din ascultare. Actul odihnei în Sabat reprezintă deci abținerea de la activitățile celui în cauză, pentru a fi în stare să trăiască experiența de a fi salvat prin credință (Evr. 4,2-3,11). Credincioșii, așa cum formulează Calvin acest lucru, „trebuie să înceteze lucrul lor, pentru a îngădui lui Dumnezeu să lucreze în ei”.¹²³ Odihnindu-se în ziua Sabatului, după exemplul lui Dumnezeu (Evr. 4,10), credinciosul (așa cum exprimă acest lucru Karl Barth) „participă în mod conștient la mîntuirea dată de El, de Dumnezeu”.¹²⁴

Odihna Sabatului care rămîne pentru poporul lui Dumnezeu (Evr. 4,9), este pentru autorul Epistolei către Evrei nu doar o simplă zi de lenevie, ci mai degrabă o ocazie ce se reînnoiește în fiecare săptămînă, de a intra în odihna lui Dumnezeu, adică, de a ne elibera de grijile lucrului, pentru a fi liberi a accepta prin credință totalitatea binecuvîntărilor creației și rîscumpărării. Trebuie să reținem totuși faptul că această experiență a Sabatului, a binecuvîntărilor mîntuirii nu se epuizează în prezent, deoarece pasajul biblic spune mai departe că noi trebuie să „ne grăbim în odihna aceasta” (Evr. 4,11). Această orientare spre viitor corespunde cu, sau poate fi determinată de anticiparea rîscumpărării finale, pe care o rezumă Sabatul. Atît în Vechiul Testament, cît și în literatura rabinică, Sabatul este văzut de asemenea ca un tip al Împărăției lui Dumnezeu.¹²⁵ Astfel în propriul său mod Epistola către Evrei exprimă esența păzirii Sabatului (care este de asemenea inima vieții creștine) și anume, tensiunea dintre experiența prezentă a binecuvîntărilor mîntuirii și consumarea ei escatologică în Cănaanul cereș.¹²⁶

Această interpretare extinsă a păzirii Sabatului a fost destinată la origine — după toate aparențele — pentru a determina pe iudeii creștini să părăsească concepția externă și materială a păzirii lui. Noi nu știm cît de mult era autorul nostru cunoscător al materialului cu privire la Sabat al Evangheliilor, dar nu putem să nu vedem în interpretarea sa o reflectare a concepției Domnului Hristos referitoare la funcția rîscumpărătoare a Sabatului, despre care am discutat mai înainte. Însemnătatea permanentei odihnei Sabatului din Evrei 4 (versetele 3, 4, 5, 10) este — de exemplu — cuprinsă în cuvintele Domnului din Ioan 5,17: „Tatăl Meu lucrează pînă acum și Eu de asemenea lucrez”.¹²⁷ Odihna lui Dumnezeu este cu adevărat neîntreruptă Sa activitate de mîntuire destinată să readucă pe omul căzut la El. Domnul Hristos ca Cel trimis de Tatăl, să rîscumpere și să readucă pe om de unde a căzut, este suprema manifestare a odihnei

lui Dumnezeu. De aici marea făgăduință a lui Hristos, aceea de a da odihnă tuturor acelor care vin la El (Mat. 11,28), ceea ce constituie inima odihnei Sabatului ce este pusă la dispoziția poporului lui Dumnezeu (Evr. 4, 1,3, 6, 9, 11). Această binecuvîntare a mîntuirii, de care ne bucurăm prin credință chiar acum în Sabat, va fi trăită în toată plinătatea ei la încheierea peregrinării noastre pămîntești. Faptul că în Evr. 4 găsim o reflectare a poziției Domnului Hristos cu privire la Sabat, ca fiind un timp de a experimenta binecuvîntările mîntuirii, dovedește faptul că primii creștini (cel puțin unii dintre ei), au interpretat învățăturile Domnului Hristos ca cuprinzînd nu abrogarea lui, ci valorificarea spirituală a poruncii.

121. Subliniind faptul că odihna lui Dumnezeu din Sabatul creației rămîne încă pecetea poporului lui Dumnezeu (Evr. 4,6,9) autorul Epistolei către Evrei dă mărturie despre unitatea fundamentală și indisolubilă dintre lucrarea lui Dumnezeu la creație și lucrarea Sa rîscumpărătoare. Karl Barth, Church Dogmatics, E. T. 1958. 111, p. 257: „De la creație precedînd și mai presus de orice decizie omenescă de ascultare sau neascultare — rămîne (apoleipetai) pentru poporul lui Dumnezeu odihna Sabatului (sabbatismos), voința divină și comuniunea; relația și armonia între cei ce sînt ai Lui și libertatea omului (liberul arbitru) cf. c. Spicq, L'Épître aux Hébreux, 1953, II, p. 83.

122. Isaia 58,13-14, reflectă concepția că adevărata păzire a Sabatului garantează binecuvîntarea legămîntului. Argumentînd că o altă odihnă a Sabatului rămîne pentru poporul lui Dumnezeu pe lîngă aceea dată de Iosua israeliților, Evrei 4 pare că respinge concepția ce predomină atunci cum că binecuvîntarea păzirii Sabatului era legată de legămîntul național al poporului iudeu. Pentru dezvoltarea acestei idei vezi G. von Rad și Erast Jenni (citat mai sus, fn. 23). A. A. Bruce, The Epistle to the Hebrews 1899, p. 162 sugerează faptul că autorul Epistolei către Evrei se străduiește să determine pe evrei să renunțe la păzirea formală, extremă a Sabatului, subliniind „scopul său spiritual”. Francis S. Sampson, A Critical Commentary on the Epistle, to the Hebrews 1866, p. 156, vede de asemenea în Evrei 4, o respingere a ideii predominante a unei păreri exclusiviste cu referire la binecuvîntările legămîntului Sabatului.

123. Adolph Saphir, The Epistle to the Hebrews, 1946, p. 184.

124. G. von Rad (fn. 23) pag. 95 susține că conceptul odihnei Sabatului înțeles nu în mod simplist, ca o pace a minții, ci ca o pace în totul reală dată unei națiuni înconjurată de vrăjmași și istovită de pe-

regrinare, își are originea în Deuteronomul (12,9; 25,19). Tema este adaptată și dezvoltată în continuare (Iosua 21, 43-45; 1 Imp. 8,56; 1 Cron. 22,9; 23,25; 2 Cron. 15,15; 20,30; 6,41-42).

125. Acest punct este bine prezentat de către John Brown, Hebrews, The Banner of Truth, 1862, p. 208.

126. G. von Rad (fn. 23); p. 99.

127. J. Daniélou, Bible and Liturgy, op. 299; W. Robertson Nicoll, The Expositor's Greek Testament, 1956, op. 279. „Datorită făgăduinței unei țări în care să se odihnească, israeliții care au ieșit din Egipt au fost aduși în contact cu harul minunat și cu favoarea lui Dumnezeu”.

128. Acest lucru este cuprins în efortul făcut de autorul Epistolei către Evrei, de a susține superioritatea dispensațiunii creștine, față de Vechiul Legământ, cum și prin deplina sa familiaritate cu închinarea iudaică.

129. Samuel T. Lowrie, An Explanation of the Epistle to the Hebrews, 1884, p. 114.

130. R. C. H. Lenski, The Interpretation of the Epistle to the Hebrews and of the Epistle of James, 1946, p. 130.

131. W. Rordorf, Sunday, p. 112, subliniază astfel forța expresiei „astăzi”: „Vom înțelege greșit greutatea acestui pasaj, dacă în el nu vedem semnificația decisivă a expresiei 'astăzi'. Ziua cea nouă a acestui 'astăzi', a răsărit în Hristos (v.7). În această nouă zi, este posibil să intrăm în odihnă, și chiar mai mult; în această nouă zi, această odihnă a devenit o realitate pentru aceia care cred”. Să reținem asemănarea dintre Luca 4,19 și Ioan 9,4 cu privire la „astăzi”.

132. Odihna lui Dumnezeu (Evr. 4,10) nu poate să fie odihna mormintului la care se face referire în Apoc. 14,13.

133. J. Calvin, Institutes of the Christian Religion 1972, II, p. 339.

134. K. Barth, Church Dogmatics, E. T. 1958, III, p. 50; cf. C. K. Barrett, The Eschatology of the Epistle to the Hebrews, in The Background of The Testament and its Eschatology, ed. W. D. Davies and D. Daube, 1964, p. 372; „(Evr. 4,11) a intra în odihna lui Dumnezeu este în opoziție cu necredința și neascultarea; aceasta înseamnă că omul este părtaş în mare măsură la desăvârșirea scopului final al lui Dumnezeu față de omenire”. F. F. Bruce The Epistle to the Hebrews, 1964, p. 74, 78, asociază odihna Sabatului lui Dumnezeu, la care se face referire în Evr. 4, cu cuvintele lui Isus Hristos din Ioan 5,17, susținând că în ele nu se cuprinde în primul rând o binecuvântare viitoare, ci binecuvântarea mântuirii, care prin credință a fost de la creație totdeauna posibil de realizat.

135. Vezi mai sus fn. 20, 21, 22; Epistle of Barnabas, 15,8.

136. Această părere este bine exprimată de către Alexander Balmain Bruce (fn. 122), p. 160, 161; „Sabbatism... leagă în mod fericit sfârșitul lumii cu începutul ei, împlinirea tuturor lucrurilor, cu starea inițială de la creație. El denotă odihna ideală, și o propovăduiește astfel prin faptul că cei credincioși nu numai ca au interes în odihna Evangheliei dar pentru prima dată intră într-o odihnă care este vrednică de numele ce-l poartă... Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea și prin alegerea acestui nume, scriitorul în mod fericit arată că odihna lui Dumnezeu este aceea în care intră cei credincioși... Domnul Hristos a eliberat Sabatul de poverile rabinice, l-a derabinizat și în loc a pus un Sabat uman, făcând din binele omului legea păzirii lui, de clarind că totdeauna a fost convenit să faci bine și a justificat activitatea facerii de bine prin înfățișarea activității divine ca fiind continuă, fără încetare iar odihna divină ca fiind deci numai relativă.

137. F. F. Bruce (fn. 134) recunoaște în mod clar faptul că însemnătatea răscumpărătoare a odihnei Sabatului se află în Evr. 4 și ea se cuprinde în cuvintele Domnului din Ioan 5,17.

Exegol

CONFERINȚELE PASTORALE din trim. I/985

(urmare din pag. I-a)

importanță construirei de noi termocentrale și în același timp, să fim economi în folosirea energiei. Dacă termocentrala de la Mintia va produce zecile de milioane KwH, așa cum prevăd planurile de perspectivă ale țării, această energie va trebui folosită cu grijă și spirit de economie. Ea nu trebuie irosită prin neglijență sau indiferență”.

Fratele Deac Gligor, președintele Conferinței Sibiu, recomandă folosirea cu prioritate, în gospodăriile proprii, ori de câte ori este posibil, a îngrășămintelor naturale, care asigură un nivel calitativ superior produselor agroalimentare. „Să muncim cu toții, spunea dînsul, alături de toți oamenii de bine, pentru binele comun, dar să îndreptăm spre Dumnezeu rugăciunea de mulțumire și să cerem ca El să binecuvînteze munca, sănătatea și viața noastră și a copiilor noștri, precum și cerul țării noastre, pentru ca planurile prevăzute să fie realizate în mod pozitiv, primind de la El atît cele materiale cît și cele spirituale”.

„Angajarea noastră, spunea fratele Ene Paulin, prezbiter la comunitatea Brălla, este o datorie de conștiință. În domeniul în care activez, orientarea principală este prevenirea bolilor și nu numai tratarea lor. Tot așa face și biserica noastră, se orientează spre preveni-

rea răului. Cu privire la cele spuse în referat ne putem da totala adeziune. Ca Adventiști de Ziua a Șaptea, contribuim la decizia prin aportul adus la realizarea prevederilor.

Popa Dumitru, președintele Uniunii de Conferințe, arată că problemele economice ale țării se află în interdependență cu economia mondială, care a devenit dezastruoasă în unele părți ale lumii, făcînd zilnic zeci de mii de victime ale foamei. Vorbitorul a relevat importanța agriculturii care este menită să furnizeze pîinea zilnică pentru toată suflarea țării, pîine inclusă în planurile de perspectivă ale celor ce poartă de grijă pentru hrana țării. „Deși ne încredem în Dumnezeu, spunea vorbitorul, ne implicăm în toate problemele vieții și preocupărilor pentru binele tuturor, detestăm lenevia, nepăsarea, risipa, și ne așezăm de partea chibzuinței, hărniciei, prevederii, spiritului de dăruire și conștiințozitate, muncind nu numai pentru a fi plătiți, ci, asemenea Mîntuitorului, în mod altruist. Și Dumnezeu va îngriji de toate trebuințele celor ce își fac datoria cu credincioșie”.

Din conținutul discuțiilor pe marginea celui de al doilea referat, reținem următoarele gânduri:

„Referatul teologic a pus în lumina Bibliei termenul „Ecumenism” și „Mișcarea Ecumenică” precum și poziția Bisericii A.Z.S. în acest sens. În el este prezentată o mică parte din literatura noastră despre Ecumenism, o bună și instructivă lecție ce ne ajută să avem vederi mai largi, în ce privește relațiile noastre cu oamenii de alte convingeri religioase. Ca Biserică, avem o „Evanghelie veșnică” destinată lumii întregi, avem o solie mondială, avem o țință sfîntă, aceea cuprinsă în rugăciunea Domnului Hristos. Avem un spirit deschis pentru dialog, pentru conlucrare, favorabil apropierii și cooperării cu toți oamenii. Putem spune că sintem, într-un sens, o biserică ecumenică și depunem o activitate ecumenică. Nu împărțim un spirit sectar, restrictiv.

Și cu această ocazie, atmosfera a fost bună, participanții fiind profund interesați de problemele majore puse în atenție, angajîndu-se solemn a se implica în toate problemele vieții în spiritul dependenței față de Bunul nostru Tată ceresc, pe care nu trebuie să-L uităm a-L lua ca partener nu numai în cele spirituale ci și în cele materiale pentru că El trimite „ploi din cer și timpuri roditoare” (Fapte 14,17). De aceea să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ferească de calamități, de nenorociri, să ne dea ajutor în realizarea planurilor bune și să binecuvînteze patria noastră scumpă Republica Socialistă România, pe toți fii ei cu sănătate, putere și dragoste de muncă, să binecuvînteze lumea întreagă cu pace.

N. Popescu
Secretarul Uniunii